

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 36ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Όταν τα πράγματα σοβαρεύουν...

“Όσο οι αλήθειες δεν γράφονται μέσα στη σάρκα μας με το μαχαίρι, διατηρούμε απέναντί τους μια κάποια επιφύλαξη, που μοιάζει με περιφρόνηση, μας φαίνονται πολύ πιο όμοιες με φτερωτά όνειρα σαν να μπορούσαμε να τις φτάσουμε κατά βούληση, σαν να μπορούσαμε να ξυπνήσουμε απ’ τις αλήθειες αυτές, όπως μέσα απ’ ένα όνειρο”.

Νίτσε, Η Αυγή.

1. Όσο περνάει ο καιρός γίνεται όλο και πιο φανερό πως δεν υπάρχει κανένα όνειρο για να ξυπνήσεις απ’ αυτό. Υπάρχουν όμως πολλοί εφιάλτες, πολύ πραγματικοί και επίμονοι. Όσα έγιναν και συνεχίζουν να γίνονται αυτές τις μέρες φέρουν αυτό ακριβώς το μήνυμα: ο καιρός της χαράς, της ελαφρότητας και της έλλειψης πίστης πέρασε, τα πράγματα σοβαρεύουν.

2. Ο Χριστόφορος Μαρίνος δεν είναι μια απλή περίπτωση κρατούμενου που με μια απεργία πείνας ζητά την ελευθερία του. Ούτε απλά ένας συνήθης ύποπτος. Το γεγονός ότι μέσα από τόσες συλλήψεις και κυνηγητά, αποφυλακίσεις και απεργίες πείνας δε γύρισε σπίτι του, αλλά συνέχισε να μπαίνει με τον οποιοδήποτε τρόπο στο ρουθόνι του μεγάλου γουρουνιού, τον έβαλε στο στόχαστρο. Οι μπάσοι δεν γνωρίζουν ούτε κοινωνιολογία, ούτε νοιάζονται για πολιτικές διαφορές. Δεν τους χρειάζεται, άλλωστε. Η αποτελεσματικότητα της ατομικής εξόντωσης αρκεί. Όπως είναι αναμενόμενο ο Μαρίνος γίνεται στα μάτια του Κράτους σύμβολο: η ατομική αυτή εξόντωση εμφανίζεται σαν συλλογική προοπτική.

3. Χωρά πολύ κουβέντα για το αν και πώς το Κράτος επιχειρεί να ποινικοποιήσει τον αναρχικό χώρο. Όπως, όμως, και νά ‘χει το θέμα, είναι βέβαιο ότι η άλλη πλευρά τεντώνει το σκοινί. Και περιμένει αντιδράσεις της άλλης. Η περίπτωση του Κώστα Καλαρέμα και τα όσα τη συνόδευσαν ξεκαθάρισαν πως το κόστος για την επιτυχία μιας απελευθέρωσης έχει γίνει τεράστιο. Τόσο απ’ την πλευρά της αλληλεγγύης, όσο και απ’ την πλευρά του απεργού. Ταλαντεύσεις και μισές δουλειές που στο παρελθόν είχαν πέραση, έχουν γίνει τώρα μονάχα αιτία ταλαιπωρίας και ήττας.

4. Η περίπτωση του Μαρίνου είναι οριακή. Ο θάνατός του είναι το μοναδικό επακόλουθο μιας αποτυχίας - θάνατος είτε από ασπία, είτε πίσω απ’ τα σίδερα. Η στάση και ο λόγος του απεργού δείχνουν και με το παραπάνω τη συνέπεια και τη σοβαρότητά του στην πάλη, πλέον, για την επιβίωση. Για όλους τους υπόλοιπους μια ανάλογη συνέπεια και σοβαρότητα είναι μονόδρομος.

5. Γιατί όπως έχει η κατάσταση το να νίψει κανείς τα χέρια του δεν είναι μόνο δείγμα πολιτικής νέκρωσης και σεχταριστικής δειλίας ή χαιρεκακίας, αλλά και έλλειψη της απλούστερης κοινής λογικής. Οι “Αγγελίδες”, οι “Τσιριμιάγκοι” θα είναι πάντα διαθέσιμοι και ανταλλάγματα θα δίνονται πάντα, για να μπαίνουν οι υπογραφές τους κάτω από καταθέσεις. Κανένας, όποιος κι αν είναι οι πολιτικές επιλογές σήμερα ή αύριο, δεν έχει ασυλία από αυτό το νέο υπερόπλο. Ο Καλαρέμας και τώρα ο Μαρίνος επιλέχθηκαν σαν τα ιδανικά πεδία δοκιμών. Κάτσε και θα δεις τι θα γίνει μόλις το υπερόπλο μπει στο παιχνίδι.

6. Δεν είναι όμως μόνο το “μπορεί να συμβεί και σε μένα”. Ούτε “το κακόμοιρο το παιδί που λιώνει”. Τουλάχιστον όχι για αυτούς που θέλουν να είναι με την πλευρά της επανάστασης. Υπάρχουν πολλά περισσότερα: υπάρχει η πραγματικότητα μιας, για πρώτη φορά, οριστικής εξόντωσης ενός διωκόμενου, υπάρχει η συνολική ήττα ενός χώρου που μπορεί να καβατζώνεται σε πολιτικές διαφορές, αλλά ο θάνατος πέρα από το Μαρίνο θα πάρει κι ένα κομμάτι του καθενός μαζί με ολόκληρη την αξιοπρέπεια μας. Υπάρχει, τέλος, η παράδοση του τελευταίου φρουρίου που η εξουσία δεν μπόρεσε να πατήσει: του ίδιου του θανάτου. Αν ο Μαρίνος πεθάνει, ή αν φάει τη ζωή του στα σίδερα -το ίδιο είναι για όλους γνωρίζουν-, τότε σύντροφοι θα πρέπει να αναρωτηθούμε τι μας απέμεινε κι από πού ως πού δικαιούμαστε την καπιλεύα ζωών, αγώνων, ιδεών κι ελπίδων. Η απραξία είναι συνενοχή.

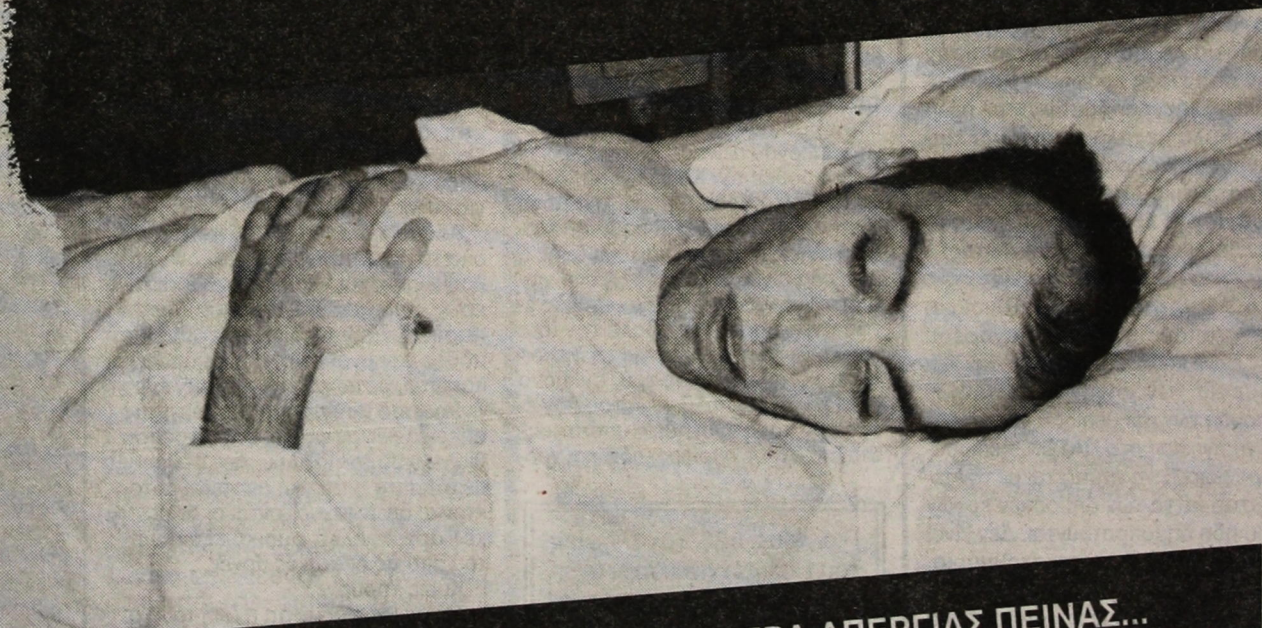
ΑΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟ ΜΑΡΙΝΟ

ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ
Φυλακές Κορυδαλλού, 4 Γενάρη '95

ΘΕΜΙΔΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΟΥ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ, ΤΖΑΝΕΙΟ, 62η ΜΕΡΑ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΠΕΙΝΑΣ...

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Μ.Κ.

★ Το πολιτικό γεγονός που κυριαρχεί αυτήν την εβδομάδα είναι η απεργία πείνας του αναρχικού Χριστόφορου Μαρίνου. Πέρα από την τεράστια βαρύτητα που έχει η ίδια η εξέλιξη της απεργίας πείνας, υπάρχουν παραλείποντα αυτής της υπόθεσης που ο χρόνος δεν επέτρεψε να αναλυθούν κατά την έκδοση αυτού του φύλλου.

★ Ένα απ' αυτά είναι η εντολή του εισαγγελέα για την υποχρεωτική σίτιση του Μαρίνου. Όμως σύμφωνα με τη Σύμβαση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, η υποχρεωτική σίτιση απεργού πείνας θεωρείται βασανιστήριο και ως τέτοιο στιγματίζεται.

★ Πέρα από το ουσιαστικό μέρος (τον βασανισμό πολιτικού κρατούμενου), υπάρχει όμως και το νομικό. Δεδομένου ότι η σύμβαση είναι κυρωμένη από το ελληνικό κράτος, υποτίθεται, ότι δεν μπορεί κανείς να την γράφει στα παλιά του τα παπούτσια. Το πώς φτάσαμε σήμερα, οι εισαγγελείς όχι μόνο να νομοθετούν, αλλά και να παραβιάζουν την κείμενη νομοθεσία είναι θέμα συνολικότερων ανασχηματισμών στις ισορροπίες που διέπουν την εξουσία. Σηματοδοτεί όμως την ενίσχυση των κατασταλτικών μηχανισμών. Εξάλλου το φαινόμενο δεν είναι μόνο ελληνικό.

★ Όταν τελικά η δημοκρατία παραβιάζει το δικό της νομικό πλαίσιο, γίνεται εύκολα κατανοητό ότι το αστικό και το δημοκρατικό είναι έννοιες ασυμβίβαστες, ή αλλιώς ότι η εγκληματική φύση της εξουσίας μπορεί να περιοριστεί μόνο από την άμεση δράση της κοινωνίας.

★ Υπάρχουν πολλά πράγματα που έχουν αλλάξει προς το χειρότερο τα τελευταία χρόνια: η αποθράσυνση της εξουσίας γίνεται όλο και μεγαλύτερη. Παλιότερα, όταν μιλούσαν για εξωτερική βοήθεια σε μια χώρα, εννοούσαν την αποστολή τροφίμων και φαρμάκων. Σήμερα -δαπανώντας μάλιστα πολύ μεγαλύτερα κονδύλια- εννοούν την αποστολή όπλων εκστρατευτικού σώματος (Σομαλία, Βοσνία). Η εξουσία χαμογελά, όταν θέλει να δείξει τα δόντια της!

★ Μιλώντας για την εξουσία: η απουσία του Παπανδρέου δεν έγινε καθόλου αισθητή στην λειτουργία των μηχανισμών της. Η σπουδή των εφημερίδων για την αλλαγή ηγεσίας στο ΠΑΣΟΚ, περισσότερο μοιάζει να σχετίζεται με την τεράστια πίττα των δημοσίων έργων που ήδη δημοπρατούνται. Δεν είναι και λίγα μερικά τρισεκατομμύρια. Φτάνουν και περισσεύουν για να βιάζονται να βάλλουν την ταφόπλακα σ' αυτόν που τόσα χρόνια έγλυφε.

★ Ενώ σε τι αποτιμάται η ζωή του Χριστόφορου Μαρίνου; Θάνατος, θα φωνάξουν οι βрукόλακες και θα ετοιμαστούν ακόμη μια φορά να βιάσουν την αξιοπρέπεια. Ακριβώς γιατί είναι ανεκτίμητη...

ΠΗΡΑΜΕ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ:

Θέλουν τον Χριστόφορο Μαρίνο νεκρό

Από τις 10 π.μ. της Τετάρτης 3/12 ξεκίνησε κατάληψη της Φιλοσοφικής σχολής στη Θεσσαλονίκη με αίτημα την άμεση αποφυλάκιση του Χρ. Μαρίνου. Ακολουθεί το κείμενο της γενικής συνέλευσης της κατάληψης.

ΜΕ ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ μάθαμε χτες την άρνηση του συμβουλίου πλημμελειοδικών να αποφυλάκισι τον αναρχικό σύντροφό μας Χρ. Μαρίνο. Άρνηση που ισοδυναμεί με υπογραφή της θανατικής του καταδίκης.

Η ίδιαζώντως τυφλή και αναθαρρήσασα δικαστική εξουσία -επιβεβαιώνοντας τον ρόλο που έχει αναλάβει- επικυρώνει το σχέδιο εξόντωσης του Χρ. Μαρίνου, που εξυφάνθηκε

Την Τρίτη 2 Γενάρη, η Επιτροπή Αλληλεγγύης προέβη σε κατάληψη των γραφείων της Διεθνούς Αμνηστίας, στην Αθήνα, διαμαρτυρούμενη για την συνεχιζόμενη εξόντωση του Χριστόφορου Μαρίνου. Η κατάληψη των γραφείων της Δ.Α. αποτέλεσε για έξι περίπου ώρες, κόμβο αντιπληροφόρησης, ενώ παράλληλα δόθηκε συνέντευξη τύπου. Η κατάληψη έληξε στις 19:00 με τη συγκέντρωση 100 περίπου συντρόφων που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Επιτροπής Αλληλεγγύης. Την επόμενη μέρα, το μεσημέρι, δόθηκε συνέντευξη τύπου στα γραφεία του Δικηγορικού Συλλόγου, ενώ το απόγευμα η Επιτροπή Αλληλεγγύης κάλεσε συγκέντρωση διαμαρτυρίας, μπροστά στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων. Στήθηκε μικροφωνική για τη μετάδοση κειμέ-

από τα ανώτερα κλίμακα της Ασφάλειας και της Αντιτρομοκρατικής, τη στιγμή που το σενάριο αποπολιτικοποίησης και εγκληματοποίησης του έχει από καιρό καταρρεύσει. Τα τελευταία οκτώ χρόνια ο Χρ. Μαρίνος με τις επαναλαμβανόμενες διώξεις και αθώωσεις έχει πλήξει ανεπανόρθωτα το "κύρος" και την "αξιοπιστία" των δικωτικών μηχανισμών. Αυτό ακριβώς το τίμημα καλείται να πληρώσει με την ίδια του τη ζωή.

νων, αναρτήθηκαν πανώ, μοιράστηκαν προκηρύξεις και, για τέσσερις περίπου ώρες, οι 200 συγκεντρωμένοι δημιούργησαν ένα ακόμα χώρο αντιπληροφόρησης. Την Πέμπτη πραγματοποιήθηκε, από 150 συντρόφους, διαδήλωση έξω από τα

ΣΤΙΣ ΠΡΩΤΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ '96 η σχεδιαζόμενη εδώ και καιρό από τους εγκληματικούς αστυνομικούς και δικαστικούς μηχανισμούς εξόντωση του συντρόφου μας Χριστόφορου Μαρίνου βρίσκεται στο τελευταίο της στάδιο. Σήμερα 2/1/96 ο Χρ. Μαρίνος βρίσκεται στην 62η μέρα απεργίας πείνας και η κατάσταση της υγείας του είναι πλέον οριακή.

Καταλάβαμε τα γραφεία της Διε-

Ταυτόχρονα δικαστές και εισαγγελείς επιχειρούν ματαιώς να μεταθέσουν την ευθύνη της απόφασής τους στον ίδιο τον Χρ. Μαρίνο (που από χτες βρίσκεται στην εντατική σε κρίσιμη κατάσταση) και τους γιατρούς που τον παρακολουθούν, επιβάλλοντας για πρώτη φορά υποχρεωτική σίτιση. Εγκληματούν κατ' εξακολούθηση παραγγέλνοντας το σωματικό βασανισμό και το βιασμό της ελεύθερης βούλησής του. Αν γι' αυτούς η ζωή με οποιοδήποτε τίμημα έχει υπέρτατη αξία, ο Μαρίνος στην 63η ημέρα απεργίας πείνας αντιπαράσσει τον αποφασισμένο αγώνα του για ελευθερία, ακόμη κι αν αυτή τον οδηγεί σε θάνατο.

κεντρικά γραφεία του ΠΑΣΕΚ, στη Χαριλάου Τρικούπη. Παράλληλα οι συγγραφείς Μ. Ράπτης, Π. Κοροβέσης, Β. Αλεξάκης, Α. Ζωγράφου, ο πρόεδρος της Επιτροπής Αφρικανικής Αλληλεγγύης Γ. Αδαμαντίδης, ο καθηγητής του Πάντειου Γ. Ρούσ-

θούς Αμνηστίας αγωνιζόμενοι για την άμεση απελευθέρωση του απεργού πείνας Χριστόφορου Μαρίνου αρνούνται να υποταχτούν στην μοιρολατρεία των ευχολόγων γνωρίζοντας πως μόνο ο αγώνας μπορεί να αλλάξει τη θέση μας σ' αυτό το κόσμο. Έναν αγώνα που τις τελευταίες 62 μέρες διεξάγει ο Χριστόφορος Μαρίνος που παλεύοντας για την υπόθεση της ελευθερίας προσφέρει ακόμα και τη ζωή του.

ΝΑ ΠΑΡΟΥΝ ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΠΡΕΠΕΙ

Ο Χρ. Μαρίνος δεν είναι μόνος του. Είμαστε αποφασισμένοι να μην επιτρέψουμε να γίνει ο πρώτος νεκρός απεργός πείνας στην Ελλάδα. Καλούμε όσους πιστεύουν στις αξίες της αντίστασης και της αλληλεγγύης κόντρα στο κλίμα της εξατομικευμένης ιδιωτεύσεως και της μακρίας παθητικοποίησης, που τείνει να κυριαρχήσει, να συμπαρασταθούν άμεσα και ενεργά στον αναρχικό αγωνιστή Χρ. Μαρίνο.

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ Φιλοσοφικής Σχολής Θεσ/νίκης

σης και ο Γ. Ταμτάκος, με δηλώσεις τους στον τύπο, καθώς και συνδικαλιστές (ΕΛΜΕ, ΑΔΕΔΥ κλπ), με επιστολή τους στον υπουργό Δικαιοσύνης, ζητούσαν την άμεση αποφυλάκιση του Χρ. Μαρίνου.

Τη στιγμή που ο σύντροφός μας δίνει την ύστατη μάχη οι δικωτικοί μηχανισμοί έδειξαν για μια ακόμη φορά τις εγκληματικές τους προθέσεις, στο πρόσωπο και τις δηλώσεις της Κ. Μαντούβαλου. Το τραγικό πρόσωπο της Κ. Μαντούβαλου έχει μεταβληθεί σε έρμαιο των δικωτικών μηχανισμών εξυπηρετώντας τους σκοπούς τους: δεν επιζητά την «ηθική δικαίωση μιας χήρας» που όλοι θα καταλαβαίναμε, αλλά από τα έξι άτομα της υπόθεσης της Νίκαιας επικεντρώνει στο μόνο πολιτικό πρόσωπο τον Χρ. Μαρίνο ζητώντας την εξόντωσή του.

Οι δικωτικοί μηχανισμοί με πλούσια ιστορία στις εξοντώσεις των αγωνιστών με σκευωρίες, συκοφαντίες ακόμα και δολοφονίες, σήμερα έχουν βρει και τους κατάλληλους συμμάχους σε δικαστικούς κύκλους που συνεργούν απρόκλητα στις εξοντώσεις αγωνιζόμενων ανθρώπων παίρνοντας τον ρόλο του δήμιου. Η «άμεμπτη» και «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη αυτονομημένη πλέον από κάθε έλεγχο είναι πραγματική απειλή για το σύνολο της κοινωνίας.

Πιστεύουμε πως η κατάσταση του Χρ. Μαρίνου είναι αντιστρέψιμη και αγωνιζόμαστε για την άμεση απελευθέρωσή του πριν είναι αργά για τη ζωή του γιατί τότε σίγουρα η κοινωνική αναληψία και κατάπτωση δεν θα είναι αντιστρέψιμη.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
Αθήνα, 2 Γενάρη 1996

ΕΚΚΛΗΣΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡ. ΜΑΡΙΝΟ

Αθήνα, 2 Γενάρη 1996
Προς:
τον κ. Υπουργό Δικαιοσύνης,

Κύριε υπουργέ,
Συγκλονισμένοι παρακολουθούμε, τις τελευταίες μέρες, τη μάχη ζωής που δίνει στο Τζάνειο Νοσοκομείο, ο Χριστόφορος Μαρίνος, που πραγματοποιεί απεργία πείνας εδώ και δύο μήνες. Οι δηλώσεις των γιατρών που τον παρακολουθούν, σχετικά με την κατάσταση της υγείας του, οι επισημάνσεις τους για τις βλάβες που μέχρι στιγμής έχει υποστεί (τρομακτική απώλεια βάρους, στραβισμός, έναρξη απώλειας επαφής με το περιβάλλον κ.α.) και η προειδοποίησή τους ότι πολύ σύντομα επέρχεται μη αντιστρέψιμη βλάβη της υγείας του, την οποία θα ακολουθήσει ο θάνατος, έχει δημιουργήσει για μας έναν εφιάλτη. Ξαν πολίτες αυτής της χώρας αισθανόμαστε συνυπεύθυνοι για τον επερχόμενο θάνατο του πρώτου, στη χώρα μας πολιτικού κρατούμενου-απεργού πείνας.

Θεωρούμε τον Χριστόφορο Μαρίνο πολιτικό κρατούμενο, όχι μόνο γιατί αυτό διατείνεται ο ίδιος, ακολουθώντας πιστά μια επιλογή ζωής ή θανάτου όπως έγραψε, όχι μόνο γιατί δεν είναι δυνατό να είναι ένοχος ένας άνθρωπος που έβαλε την ίδια του τη ζωή ως ασπίδα για τη διεκδίκηση της ελευθερίας του, όχι μόνο γιατί μας είναι πολύ γνωστός σαν ένας από τους "συνήθεις υπόπτους" ενάντια στους οποίους, εδώ και χρό-

νια, στρέφεται το μένος των υπηρεσιών ασφαλείας, αλλά και γιατί, απ' όσο είχαμε τη δυνατότητα να παρακολουθήσουμε την ίδια τη δικαστική πλευρά αυτής της υπόθεσης, μας έχει δημιουργήσει, αν όχι βεβαιότητα, τουλάχιστον σημαντικά ερωτήματα για το "έργο" της Ασφάλειας. Ερωτήματα που οδηγούν κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο, σε συμπεράσματα ίδια με εκείνα που βγήκαν από σωρία άλλων υποθέσεων ενάντια στους "συνήθεις υπόπτους". Γι' αυτό και αναρωτιόμαστε: πώς είναι δυνατόν οι δικαστικές αρχές ν' αδιαφορούν για τον επερχόμενο θάνατο του απεργού πείνας, κλείνοντας τα μάτια μπροστά στην ίδια την ουσία της υπόθεσης (ανακλήσεις όλων των καταθέσεων σε βάρος του Μαρίνου, μόλις η υπόθεση πέρασε από την Ασφάλεια στην τακτική δικαιοσύνη, καταθέσεις μαρτύρων υπεράσπισης που δημιουργούν ατράνταχτο άλλοθι για το Μαρίνο σε σχέση με τις πράξεις που του αποδίδονται, αναφορικά με τη ληστεία στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας, όπου και πάλι δεν προέκυψε τίποτα για το Μαρίνο κλπ).

Ακόμα όμως κι αν αγνοήσουμε όλα τα παραπάνω, ακόμα κι αν κινηθούμε μόνο από λόγους ανθρωπιστικούς, και πάλι θα τους βρούμε επαρκείς για να υποστηρίξουμε με πάθος την αναγκαιότητα να αποφυλάκιστεί, έστω και υπό όρους, ένας άνθρωπος που πραγματωποιώντας απεργία πείνας φτάνει στο τέλος του βιολογικού του κύκλου. Δεν θεωρούμε ότι αυτή η τακτική αποτελεί αυτοκτονία, όπως ισχυρίζονται οι δικαστικές αρχές, αλλά φυσική εξόντωσή του από τις δικωτικές αρχές.

Κύριε Υπουργέ,
Όπως θεωρούμε ότι η ζωή του Χρ. Μαρίνου αποτελεί υπόθεση όλων μας, έτσι θεωρούμε και ότι η κυβέρνηση δε μπορεί να μένει ουδέτερη. Θεωρούμε ότι όταν η ζωή ενός ανθρώπου κρέμεται από μια κλωστή κάθε ουδετερότητα συνιστά στάση Πόντιου Πιλάτου. Ζητούμε την άμεση απελευθέρωση του Χριστόφορου Μαρίνου και τη στροφή της δικαστικής έρευνας προς την κατεύθυνση των πραγματικών ενόχων, εκείνων

δηλαδή που λειτουργούν με λογικές και μεθόδους που θυμίζουν Μεσαίωνα και Ιερά Εξέταση, κατασκευάζοντας ενόχους και μεθοδεύοντας την ηθική και φυσική τους εξόντωση.

Με εκτίμηση,

Καλομοίρης Γρηγόρης (Γεν. Γραμματέας ΕΛΜΕ), Τσιριγώτης Θανάσης (Σύμβουλος Δ.Σ. της ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής), Κεφαλληνός Παναγιώτης (Αντιπρόεδρος Σωματίου Δήμου Αθηναίων σε ΑΔΕΔΥ & ΠΣΕΕ-ΣΕΤΑ), Ταμβάκης Θεόδωρος (Σύμβουλος Δ.Σ. Δασκάλων Περιστερίου), Μάντζαρης Μιχαήλ (Μέλος Δ.Σ. Ιδιωτικών Υπαλλήλων), Παλαισιδής Κωνσταντίνος (Πρόεδρος Δ.Σ. Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου & Χάρτου Αθηνών), Βούλγαρη Έλσα (Μέλος Δ.Σ. της Γ' ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής), Περάκης Πέτρος (από Επιτροπή Αλληλεγγύης)

Από το Ωνάσειο στο Τζάνειο

ΔΥΟ ΑΝΘΡΩΠΟΙ με διαφορετική προσέγγιση είναι στο μυαλό και τις ειδήσεις των περισσότερων. Ο ένας συσπειρώνει (;) όλες τις εξουσίες, ο άλλος τις αρνείται. Για τον ένα αρνούνται το θάνατό του και πρωτοστατεί στην Τ.Υ., για τον άλλο όμως η Τ.Υ. δεν υπάρχει γιατί θα αναγκαστεί να μιλήσει για τη σκευωρία που τον σκοτώνει. Ο ένας χρειάζεται ιατρική υποστήριξη για να σωθεί, ενώ ο άλλος χρειάζεται κοινωνική και πολιτική υποστήριξη.

Αυτοί που βάλανε τον Χριστόφορο Μαρίνο στη φυλακή είναι λογικό να τον αρνούνται τώρα, ενώ όλοι όσοι συνειδητοποιήσαν, το τελευταίο διάστημα, τι σημαίνει κρατική καταστολή, φήμωση κάθε αντικαθεστωτικής γνώμης, σκευωρία και ποινικοποίηση της ζωής, οφείλουν να δώσουν τη μάχη για το Μαρίνο, για κάθε Μαρίνο.

Δεν πρέπει να αφήσουμε το "Ωνάσειο", αλλά πρέπει να πάμε άμεσα στο "Τζάνειο", να πιέσουμε την κυβέρνηση να δώσει λύση στο θέμα των πολιτικών δώξεων και να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για μια συνάντηση του υποψιασμένου κοινωνικού χώρου.

Όσο βλέπουν πιο πέρα από το πολιτικό "νέφος", θα συναντηθούν μόνο αν το θέλουν. Ο καιρός όμως δεν έχει την πολυτέλεια της άρνησης, αλλά την ανάγκη για μικρές και μεγάλες συμφωνίες. Για πολιτικές συμμαχίες χρειάζεται ο πολιτικός λόγος, ενώ για τις κοινωνικές συμμαχίες ο προσωπικός πολιτικός λόγος πρέπει να φέρει το κοινωνικό υποκείμενο δίπλα στις πραγματικές ανάγκες για μια ελευθεριακή κουλτούρα που στο κέντρο της έχει τον σεβασμό της διαφορετικής πολιτικής σκέψης και πράξης, "παντρεύοντας" τον ριζοσπαστισμό με τη μεταρρύθμιση, γεννώντας το άγνωστο αύριο.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ

Έγκλημά μας το πάθος για τη λευτεριά

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε από ανήλικους συντρόφους που συλληφθηκαν το Σάββατο 18 Νοέμβρη στο Πολυτεχνείο. Κυκλοφόρησε με τη μορφή προκήρυξης στις κινητοποιήσεις που ακολούθησαν για το Πολυτεχνείο και για τον φυλακισμένο ακόμη τότε Κώστα Καλαρέμα και μοιράστηκε σε σχολεία της Αθήνας. Το δημοσιεύουμε γιατί αποτελεί τον μοναδικό καταγεγραμμένο λόγο των ανήλικων συντρόφων, ενόψει και των δικών τους που αρχίζουν την επόμενη Δευτέρα 8 Γενάρη.

Ο ΠΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ έτσι και φέτος τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης προσπάθησαν -και κατάφεραν μάλλον-, να περάσουν μια εικόνα για το Πολυτεχνείο που εξυπηρετεί τα συμφέροντα της εξουσίας και του κράτους. Η αλήθεια όμως όχι μόνο είναι σοβαρή, αλλά και

αφορά όλους μας. Έτσι πρέπει να αναφέρουμε ότι:

Οι καταληψίες δεν ευθύνονται για τον εγκλωβισμό ατόμων μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου. Πρέπει να τονίσουμε ότι δεν υπήρχαν καθοδηγητές μεταξύ μας γιατί δεν είχαμε κομματικά στελέχη. Ήταν η αυθόρ-

μητη ανάγκη μας, να ακουστεί η κραυγή της ελευθερίας, ασχέτως ηλικίας. Γι' αυτό δε δεχόμαστε τους διαχωρισμούς της Ασφάλειας σε γνωρίμους της και μη, σε ανήλικους και ενήλικους. Ο αγώνας είναι ενιαίος. Το μόνο που στάθηκε εμπόδιο στη διαφυγή, όσων το επιθυμούσαν, ήταν οι εξαγριωμένοι μπάτσοι και φασίστες που παραμόνευαν παντού. Οι δήθεν "ασφαλής" διαφυγή ατόμων που προτάθηκε από τη σύγκλητο και την αστυνομία κατέληγε πολλές φορές στο ξύλο και τις συλλήψεις (με απόδειξη το, μη δημοσιευμένο φυσικά, ξυλοδαρμό και προσαγωγή 25 ατόμων στην ασφάλεια και

με αποκορύφωμα το σακάτεμα του 15χρονου).

Δεν βρισκόμασταν εκεί μέσα για να διασκεδάσουμε. Αιτήματά μας, η άμεση απελευθέρωση του αναρχικού απεργού πείνας (64 μέρες) και κοινωνικού αγωνιστή Κώστα Καλαρέμα, τον οποίον το κράτος αφήνει να πεθαίνει και που φυσικά τα ΜΜΕ φροντίζουν να μην πάρει καμία δημοσιότητα.

Αλληλεγγύη στους εξεγερμένους του Κορυδαλλού, γιατί ο εγκλεισμός ανθρώπων σε κλουβιά είναι μία απ' τις κτηνώδεις εκφράσεις της εξουσίας.

Θέλαμε να τιμήσουμε την επέτειο του Πολυτεχνείου με ένα τρόπο πιο κοντινό στην ίδια του την ουσία, που ήταν ο αγώνας για την ελευθερία και την ισότητα και όχι για το έθνος, που έτσι και αλλιώς αποτελούσε βασική ιδέα στην οποία στηριζόταν και το

χουντικό καθεστώς (πατρίς, θρησκεία, οικογένεια).

Εκείνο όμως που επίσης στάθηκε αιτία για την συσπείρωσή μας εκεί είναι η ανάγκη να πολεμήσουμε με τα μοναδικά μας όπλα -την αλληλεγγύη και την ζωντάνια μας- την κρατική καταστολή που πλήττει κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας απέναντι στις πληγές που ανοίγει και θα ανοίγει η εξουσία. Έγκλημα είναι η αδιαφορία και ο φιλοτομαρισμός που προσπαθούν να μας επιβάλουν.

Μας δικάζουν για τις ιδέες μας και για το όραμα μιας κοινωνίας χωρίς αυτούς, χωρίς αφεντικά και εξουσίες. Δεν φοβόμαστε τις δίκες τους, κι αν φυλακίσουν τα κορμιά μας η ψυχή και η συνείδησή μας θα παραμένει ελεύθερη και θα τους πολεμά. Ο αγώνας συνεχίζεται.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 4 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (3 ΑΠΕΡΓΟΙ ΠΕΙΝΑΣ)

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ 514 ΤΟΥ ΦΕΤΙΝΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΛΑΡΕΜΑ

Πρωτοβουλία Αναρχικών Ανηλίκων Συλληφθέντων του Πολυτεχνείου

Από τις "άγιες" μέρες στις ένοχες

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΑΓΙΕΣ" ΗΜΕΡΕΣ στις ένοχες ημέρες, είναι η κατάσταση που έχουμε μπροστά μας το τελευταίο διάστημα.

Την προηγούμενη εβδομάδα είχαμε τα αποτελέσματα της κοινωνικής αλληλεγγύης, μιας ισχυρής συμπαράστασης πλήθους κόσμου ανώνυμων και επώνυμων με σκοπό την απελευθέρωση του Κ. Καλαρέμα και της δικής μου. Και στις δύο περιπτώσεις δεν έλαμψε η "δικαιοσύνη" αλλά η Αλληλεγγύη και η κοινωνική αντεπίθεση στα άχαρα σχέδια των "εργολάβων της ζωής μας".

Ο αγώνας όμως συνεχίζεται αφού έχουμε μπροστά μας πολλά προβλήματα να λύσουμε. Έχουμε κοινωνικούς συντρόφους στη φυλακή, με τον Χρ. Μαρίνο να κινδυνεύει άμεσα, έχουμε να αποκρούσουμε τον κρατικό προϋπολογισμό που είναι φτωχός στους κοινωνικούς τομείς και προοδεύει τη συνεχή μονόπλευρη λιτότητα, έχουμε το πρόβλημα της κρατικής καταστολής και του πολιτικού ρεβανσισμού από Δικαστές, Ασφάλεια και μέρος πολιτικών, έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε τα αδιέξοδα που δημιουργεί ο εθνικισμός και ο φασισμός.

Έχουμε όμως ν' αντιμετωπίσουμε και την κοινωνική απάθεια που αν και ταρακουνήθηκε κάπως με τα γε-

γονότα του Πολυτεχνείου, τη δίωξη εκατοντάδων νέων διαδηλωτών, την πρωτοφανή (!) δίωξη για έκφραση ιδέας - συμπαράστασης (Ρούσση - Διαμαντόπουλου) και την ποινικοποίηση της ζωής μας.

Η Αριστερά σ' αυτήν την κατάσταση δεν βολεύτηκε και με διαφορετικό τρόπο -κάθε τμήμα της- αντιστέκεται. Σκοπός είναι να εκφραστεί η διαφωνία της και πολιτικά. Όμως η πολιτική για να ασκηθεί με τρόπο καταλυτικό προς τα γεγονότα, θα πρέπει να συνομιλεί με τα γεγονότα, να τα δημιουργεί. Είναι επόμενο λοιπόν να κατακτήσουμε το Αυτονόητο.

Οι μέρες που περνούν, για κάποιους είναι γιορτινές αφού στο σπίτι τους το "τζάκι" καίει, το καρότσι γεμίζει στο super market και η φαμίλια θα ζει στη θαλπωρή του "ρεβεγιόν". Για κάποιους άλλους όμως, ο 13ος μήσος δεν υπάρχει, όπως δεν υπήρξε και ο 12ος και η φαμίλια δεν θα μαζευτεί αφού τους έχει χωρίσει κάποιο κελί. Όταν όμως η κοινωνική έκρηξη φανεί και στην Τ.Β. και οι φωτιές των καταπιεσμένων φωτίσουν τους γιορτινούς δρόμους από τη δικαίη οργή όλων, τότε οι όροι θα αντιστραφούν και οι "άγιες" μέρες θα είναι των εξεγερμένων και η ενοχή γι' αυτούς που σιωπούσαν.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ

Γράμμα από τη φυλακή

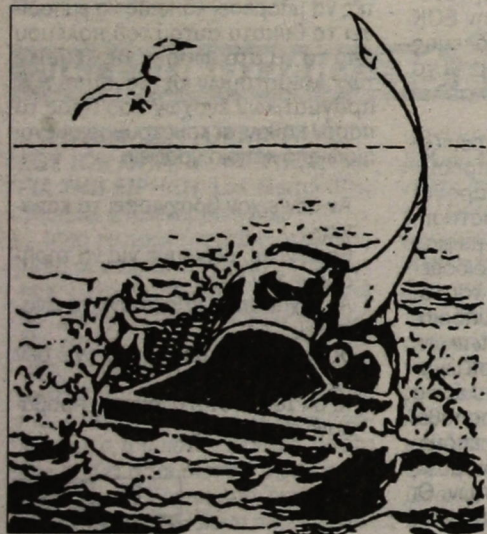
ΕΙΜΑΙ ο Στέφανος Αμίλητος ένας από τους συλληφθέντες καταληψίες του Πολυτεχνείου. Είχα την ατυχία, κατόπιν παροτρύνσεων ενός δικηγόρου, να παραστώ στο δικαστήριο και να καταδικαστώ σε 31 μήνες φυλάκιση χωρίς αναστολή. Την επόμενη μέρα της δίκης μεταφέρθηκα, και έκτοτε κρατούμε, στις Δ. Φ. Χανίων. Απευθύνομαι στην εφημερίδα γιατί θέλω να δημοσιοποιηθεί το γεγονός της κράτησής μου αλλά και να βοηθηθούν οι φίλοι μου στην συγκέντρωση των χρημάτων που απαιτούνται για την εξαγορά της ποινής μου. Βρίσκομαι σε μια φυλακή πολύ μακριά απ' την Αθήνα και η επαφή μου με όποια κίνηση σχετικά με τους συλληφθέντες του Πολυτεχνείου είναι αδύνατη. Απ' την ελλειπή ενημέρωσή που έχω, τόσο εγώ όσο και ο Οδυσσέας Καμπούρης που κρατείται στην ίδια φυλακή, προκύπτει ότι μάλλον είμαι ο μόνος απ' τους καταληψίες που είμαι στην εδώ φυλακή.

Έχει ανοιχτεί ένας λογαριασμός στην Εμπορική Τράπεζα με αριθμό 38902342, για την συγκέντρωση χρημάτων για την αποφυλάκιση μου.

Χαιρετώ,

Στέφανος, Χανιά 28 - 12 - 95

Z.M., Θεσσαλονίκη.

Σύντροφοι γειά σας,

Όσο κι αν σας φαίνεται περίεργο, το ΑΛΦΑ, είναι από τα λίγα στηρίγματα μου εδώ στο στρατό. Ίσως το μόνο που με κρατά κοντά στα συμβαίνοντα στον έξω κόσμο. Αν δεν διάβαζα την εφημερίδα μας, ούτε καν θα ήξερα για την εξέγερση στον Κορυδαλλό, για τις υποθέσεις των φυλακισμένων συντρόφων. Ούτε καν θα

υποψιαζόμουν για να τηλεφωνήσω σπίτι στις 18/11 και να μάθω ότι οι μπάτσοι πιάσανε τον αδερφό μου στο Πολυτεχνείο (είχε ήδη οριστεί τακτική δικάσιμος -για τις αρχές του Φλεβάρη νομίζω).

Εδώ μέσα επικρατεί παράνοια: 18άχρονα "στρατόκαβλα" παιδιά να είναι εθελοντές 5ετούς υπηρέσις και να φέρονται ως 40άχρονοι, οι ανώτεροι αξιωματικοί με τυφλή προσήλωση στους στρατιωτικούς κανονισμούς, να υποτιμούν την προσωπικότητά μας, να μη μας υπολογίζουν, να μας κάνουν να νιώθουμε σαν σκουπίδια.

Αλλά είμαστε αρκετά παιδιά που αντιστεκόμαστε, απ' το ένα αφτί μας μπαίνουν κι απ' το άλλο μας βγαίνουν! Έχουμε κοινές απόψεις, ή έστω παρόμοιες, κοινή γνώμη για το στρατό και το πώς πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε, κοινή αγάπη για ότι αφορά τον επαναστατικό αναρχικό χώρο. Μαζί διαβάζουμε την Αλφα, μαζί βγαίνουμε και μιλάμε στις εξόδους, για θέματα που μας αφορούν.

Όταν τρέχουμε στη βροχή, όταν φυλάμε σκοπιά μέσα στο κρύο, τον αέρα και την βροχή, αυτά δε μας αγ-

γίζουν. Ξέρουμε πως κάποια μέρα μπορούμε να τα στρέψουμε εναντίον τους και πως είναι πολύ "μικροί" για να μας πειράξουν.

Γι' αυτό προσπαθώ να μιλήσω σε όλο και περισσότερα άτομα γίνεται για την ΑΝΑΡΧΙΑ, με επιχειρήματα και αποδείξεις για να δουν κι αυτοί κάποια πράγματα που πρέπει να συνειδητοποιήσουν.

Βέβαια, δεν έχω και πολλά περιθώρια να "ανοίγομαι" όσο θα ήθελα, αλλά κάνω ότι μπορώ. Κι αυτό γιατί δεν αντέχω να βλέπω μερικά κτήνη να κορδώνονται και να καμαρώνουν λέγοντας πως γυρνώντας από τα φυλάκια των συνόρων πιάσανε και πλακώσανε 5 ή 10 Αλβανούς. Δεν ανέχομαι την εθνική ηθική διαπαιδαγώγησή τους, ούτε το δόγμα τους: "στο στρατό δε μιλάτε, μόνο βλέπετε, ακούτε κι υπακούτε".

Με συντροφικούς χαιρετισμούς,
Γιώργος

Σύντροφοι,

Διαβάζω την ΑΛΦΑ και καμιά φορά σκέφτομαι ότι είναι ένα μεγάλο βήμα, αλλά προς τα πού; Βαδίζουμε σε μια αναγνωρισμένη και υπαρκτή αναρχική οντότητα κατά τα Ισπανικά πρότυπα; Είναι ένα μόνιμο φύλλο ε-

Αλφα

ΕΤΟΣ 20 ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 36

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ

ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64 58 112

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

ΚΙ ΑΠ'ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΑΝΑΜΕΣΑ, ΠΡΟΒΑΛΑΝΕ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ

"Στις 21 Νοέμβρη του 1995, στο Dayton του Οχίο των ΗΠΑ συμφωνήθηκε το βασικό σχέδιο για την ειρήνευση στην πρώην Γιουγκοσλαβία που επικυρώθηκε επίσημα στο Παρίσι, στις 14 Δεκέμβρη 1995. Αυτή τη στιγμή στη Βοσνία αναπτύσσεται στρατιωτική δύναμη υπό ΝΑΤΟϊκή διοίκηση που προβλέπεται να φτάσει αριθμητικά σε 60.000 βαρεία οπλισμένους στρατιώτες, ενώ το δεύτερο τμήμα της ελληνικής συμμετοχής ξεκίνησε την Τετάρτη 3 Γενάρη 1996."

Αν ο χασάπης πρόφτανε να ανασάνει...

"Ειρήνευση" μετά από πάνω από τέσσερα χρόνια πολέμου, που σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία προκάλεσαν το θάνατο 200.000 ατόμων και μόνιμες βαρείες αναπηρίες σε δεκάδες χιλιάδες. Πάνω από 700.000 κάτοικοι της πρώην Γιουγκοσλαβίας έχουν αναζητήσει καταφύγιο σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, κυρίως για να αποφύγουν τη στράτευση σε κάποια από τις πολλές όψεις του ίδιου εγκληματικού παραλογισμού. Οι εθνικές εκκαθαρίσεις που διεξήχθησαν συστηματικά από όλες τις εμπόλεμες παρατάξεις εξανάγκασαν σε εσωτερική μεταναστεύση εκατομμύρια ανθρώπους. Από τον περασμένο μόλις Μάιο, όταν η Κροατία ανακατέλαβε την Ανατολική Σλαβονία, μέχρι τη γενική κατάπαυση του πυρός που κηρύχθηκε στις 12 Οκτώβρη 1995, πάνω από μισό εκατομμύριο πολίτες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Οι αιματηρές εκδιώξεις των μουσουλμάνων από τη Srebrenica και τη Zepa, των Σέρβων από την Krajina και των Κροατών και των μουσουλμάνων από τη Banja Luka, καθώς και τα πρόσφατα караβάνια

Σέρβων που εγκατέλειψαν τα σπίτια τους μετά τη σκληρή κροατική αντεπίθεση στη Βορειοανατολική Βοσνία, έχουν δημιουργήσει εκατομμύρια προσφύγων, σε πολλές περιπτώσεις διαλύοντας και διασκορπίζοντας στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα οικογένειες με πολυεθνική σύνθεση. Το ίδιο το έδαφος της Βοσνίας παραμένει σπαρμένο με δύο ως έξι εκατομμύρια νάρκες.

Η ειρηνευτική συμφωνία που σχεδιάστηκε στο Dayton και υπογράφηκε στο Παρίσι παγιώνει και εντείνει τις εθνικές εκκαθαρίσεις. Πριν από ένα μήνα, για παράδειγμα, οι βοσνιακές αρχές υποχρέωσαν 10.000 πρόσφυγες από τη Banja Luka να εγκατασταθούν στις πρόσφατα κατακτημένες περιοχές της Ανατολικής Βοσνίας Bosanski Petrovac, Kljuc και Sanski Most. Αντίστοιχα, οι μισοί από τους πάνω από 170.000 Σέρβους που το περασμένο καλοκαίρι εκδιώχθηκαν από την Krajina εξαγκάστηκαν από τις σερβικές αρχές να εγκατασταθούν στη Voivodina. Σε αυτή την περιοχή, το 1991 ζούσαν 250.000 Κροάτες. Σήμερα έχουν απομείνει λιγότεροι από 45.000. Ήδη, αυτές τις μέρες, σχηματίζονται νέα караβάνια Σέρβων προσφύγων που εγκαταλείπουν το Σαράγιεβο και το Gorazde με κατεύθυνση την αναγνωρισμένη στη συμφωνία του Παρισιού Σερβική Δημοκρατία της Srpska.

"Γιατί έτσι..."

Ο σκοπός της ΝΑΤΟϊκής επιχείρησης είναι να συγκροτηθούν επιμηκείς λωρίδες αστυνόμευσης, "ζώνες διαχωρισμού", ανάμεσα στις πρόσφατα δημιουργημένες "εθνικά καθαρές" περιοχές. Ο στρατηγός Shalikhovich είναι σαφής: "Έχουμε διδαχθεί πολλά από την εμπειρία

της Σομαλίας. Οι δυνάμεις μας δεν θα διεξάγουν ανθρωπιστικές επιχειρήσεις. Δεν θα έχουν σχέση με την εθνική ανοικοδόμηση. Δεν θα είναι δυνάμεις αφοπλισμού, ούτε θα καταδιώκουν ομάδες για να τις αφοπλίσουν. Δεν θα έχουμε καμιά ευθύνη για τη μετακίνηση των προσφύγων." Οι ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις θα παραμένουν στις ζώνες διαχωρισμού, διασκορπισμένες σε πολλές μικρές ομάδες για να μην δίνουν στόχο, με συνεχή ηλεκτρονική παρακολούθηση των γύρω περιοχών και με εντολή να πυροβολούν όχι μόνο όταν δέχονται πυρά αλλά και "όταν κρίνουν ότι απειλούνται". Σε περίπτωση που τους πλησιάσουν ομάδες προσφύγων έχουν εντολή "να μην φέρονται επιθετικά αλλά με ευγένεια, χωρίς όμως να τους δίνουν τρόπομα ή βοήθεια". Ήδη, αξιωματικοί του ΝΑΤΟ, κάνοντας λογοπαίγνιο με την αποστολή στη Σομαλία που λεγόταν Operation Just Cause (Επιχείρηση Δίκαιος Σκοπός) αποκαλούν, "χαριτολογώντας", την αποστολή στη Βοσνία "Operation Just Because" (Επιχείρηση Γιατί Έτσι).

"Γιατί έτσι" γουστάρουν λοιπόν οι πλανητόματσοι αποστέλουν ως "σερίφη των Βαλκανίων" το στρατηγό George Joulwan για να επιβάλει "το νόμο και τη τάξη" ώστε ανενόχλητες οι πολυεθνικές να αναλάβουν την ανοικοδόμηση. Η Παγκόσμια Τράπεζα ήδη ανακοίνωσε ότι το κόστος ανοικοδόμησης μόνο της Βοσνίας θα ξεπεράσει τα πέντε δισεκατομμύρια δολάρια.

Αν δεν είχαν βραχυνάσει τα κανόνια...

"Γιατί έτσι" τους βόλευε οι σχεδιαστές της παγκόσμιας νέας τάξης επέβαλαν το διαμελισμό της πρώην Γιουγκοσλαβίας, υποδαυλίζοντας τα εθνικιστικά μίση και εξοπλίζοντας στη συνέχεια τα εμπόλεμα μέρη. Μια ισχυρή, έστω και με τα εσωτερικά της προβλήματα, ενιαία, πολυεθνική Γιουγκοσλαβία θα αποτελούσε ανταγωνιστικό παράγοντα στη λεηλασία των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, θα δημιουργούσε προβλήματα στις ύαινες του νεοφιλε-

λευθερισμού που δεν έβλεπαν την ώρα να κατασπαράξουν την ευάλωτη αγορά των 225 εκατομμυρίων ανθρώπων που εκπροσωπούσαν στα μάτια τους οι πρώην κομμουνιστικές χώρες.

Η ίδια η δομή του γιουγκοσλαβικού κράτους διευκόλυνε τα σχέδια των διαχειριστών της παγκόσμιας νέας τάξης. Ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του '80 η Γιουγκοσλαβία είχε αρχίσει να αποσπώνεται. Μέσα στο κενό εξουσίας που άφησε ο θάνατος του Τίτο, διάφορες ομάδες έπαιζαν το χαρτί του εθνικισμού για να καλύψουν τα ιδεολογικά κενά και να ενισχύσουν τη θέση τους. Οι πρώτες ενδείξεις αυτών που θα επακολουθούσαν ήταν η κατάργηση του καθεστώτος αυτονομίας των περιοχών της αλβανικής μειονότητας στο Κοσσυφοπέδιο και της συγγραφικής στη Voivodina και η ένταξη τους στη σερβική επικυριαρχία. Με την κατάρρευση του κομμουνισμού ο εθνικισμός αναδείχτηκε σε κεντρικό ζήτημα για τη διεκδίκηση της εξουσίας και δεκάδες κορυφαία στελέχη της Ένωσης Γιουγκοσλάβων Κομμουνιστών, σε όλα τα κράτη της Ομοσπονδιακής Γιουγκοσλαβίας, άλλαξαν σε μία νύχτα το κοστούμι του κομματικού γραφειοκράτη με αυτό του φανατικού πατριώτη. Ένοπλες συμμορίες άρχισαν να πραγματοποιούν δολοφονίες με "εθνικά" κριτήρια, εμπεδώνοντας στον πληθυσμό το "αυτονόητο" της εθνικιστικής αντιπαράθεσης που οι διάφοροι μηχανισμοί εξουσίας επέλεξαν για να επιλύσουν τη διαμάχη τους.

Οι συνθήκες ήταν πλέον ώριμες. Η αρχή γίνεται με την απόσχιση της πλούσιας Σλοβενίας, για την οποία υπάρχει στη συνέχεια μέριμνα ώστε να παραμείνει σχετικά αλώβητη, μιας και ενσωματώνεται ολοκληρωτικά και αυτούσια στη ζώνη άμεσης επιρροής της ΕΟΚ. Η κατάσταση οξύνεται με την περίπτωση της Κροατίας και το εγκλημα φτάνει στο αποκορύφωμά του όταν μετά την αναγνώριση της Βοσνίας από την ΕΟΚ ξεσπά ο πιο εκτεταμένος πόλεμος επί ευρωπαϊκού εδάφους μετά το τέλος του 2ου παγκοσμίου πολέμου.

Τα γεγονότα γνωστά, δεν χρειάζονται ιδιαίτερη αναφορά. Οι προσωπικές φιλοδοξίες τοπικών παραγόντων επιδεινώνουν την κατάσταση, γνωστοί πρωταγωνιστές της μαφίας φιγουράρουν σαν ήρωες, επιδιόμενοι σε μαζικές σφαγές και ταυτόχρονα σε λεηλασίες, λαθρεμπόριο, μαύρη αγορά, εμπόριο ναρκωτικών. Εκατομμύρια άνθρωποι ξεριζώνονται από τα σπίτια τους και πλέον ο πληθυσμός, ανήμπορος, προσπαθεί απλά να επιβιώσει μέχρι την επόμενη μέρα κάτω από βομβαρδισμούς και πυρά ελεύθερων σκοπευτών. Οι σχεδιαστές της παγκόσμιας νέας

τάξης και οι πλανητόματσοι των ΗΠΑ περιμένουν τον κατάλληλο συνδυασμό διεθνών εξελίξεων και καταστάλαξης των ισορροπιών τόσο στο εσωτερικό όσο και αναμεταξύ των διαφόρων ομάδων και μηχανισμών εξουσίας που έχουν μορφωθεί στην πρώην Γιουγκοσλαβία, για να σηκώσουν την προσωρινή, τουλάχιστον, παύση των εχθροπραξιών. Μην ξεχνάμε άλλωστε ότι παραμένει ανοιχτό για μελλοντική χρήση το ζήτημα του Κοσσυφοπεδίου.

Ο πόλεμος λοιπόν προς το παρόν τελείωσε. Οι πολυεθνικές ακονίζουν τα μαχαίρια τους, έτοιμες να επιδοθούν στο ανιδιοτελές καθήκον της ανοικοδόμησης της χώρας. Η υπόλοιπη Ανατολική Ευρώπη έχει ούτως ή άλλως πέσει στα χέρια τους και τα γεγονότα στην πρώην Γιουγκοσλαβία έχουν χρησιμεύσει σαν πολύτιμο μάθημα εκφοβισμού και υποταγής για τους κατοίκους των χωρών της. Οι διάφοροι τοπικοί ηγέτες και γετίσκοι θα μπορέσουν τώρα ήσυχοι να γλύψουν τα κόκκαλα που θα τους παραχωρήσουν οι κυρίαρχοι αφού μοιράσουν μεταξύ ότι έχει απομείνει από τη Βοσνία, ως αντάλλαγμα των υπηρεσιών τους για τη γέννηση, τη γενίκευση και τον τερματισμό του πολέμου.

Ελάχιστες πιθανότητες...

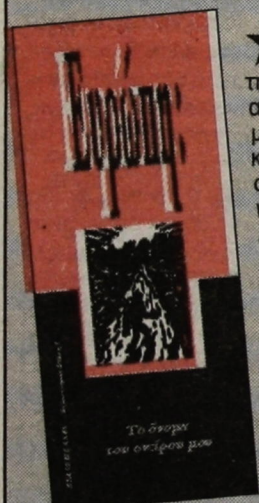
Το γεγονός ότι η "ειρηνευτική" συμφωνία υπογράφηκε στο Παρίσι την ίδια στιγμή που η πόλη σείσταν από κινητοποιήσεις που τράνταζαν ολόκληρο το οικοδόμημα της Ερωπαϊκής Ένωσης, ελάχιστες πιθανότητες έχει να παρηγορήσει τα εκατομμύρια των θυμάτων αυτού του πολέμου. Αν ποτέ σπηθεί το δικαστήριο της Ιστορίας, το πραγματικό, όχι αυτό που με θρασυτατή προκλητικότητα στήνεται από τους διεθνείς οργανισμούς "για να δικαστούν οι πιθανοί εγκληματίες πολέμου", αν ποτέ σπηθεί αυτό το δικαστήριο, ελάχιστες θα είναι και τότε οι πιθανότητες να μπορέσει κάποιος να εμποδίσει τα θύματα αυτού του πολέμου από το να στομώσουν τις λεπίδες των λαιμητόμων με το αίμα των πραγματικών ενόχων που προς το παρόν κάθονται κουστουμαρισμένοι πίσω από κάποιο γραφείο...

Αν δεν είχαν βραχυνάσει τα κανόνια, θα λέγαμε: ρίχνουμε για να τηρήσουμε την τάξη. Αν ο χασάπης πρόφτανε να ανασάνει, θα λέγε: κέρδος κανένα εγώ δεν έχω. Κι απ'τα κανόνια ανάμεσα, προβάλλανε οι εμπόροι.

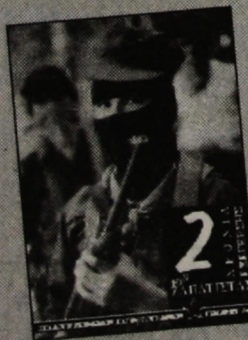
N.N.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Κυκλοφόρησαν...

★ **"ΕΥΡΩΠΗ: ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ ΜΟΥ"**: Από το ΑΛΦΑ κυκλοφόρησε η πρώτη μπροσούρα της σειράς Δημιουργική Στάση. Η αισθητική της έκδοσης αυτής φροντίσαμε να μην απέχει από αυτήν της πρωτότυπης ισπανικής έκδοσης. Οι Lusmore Productions παρουσιάζουν την εκδοτική τους παρέμβαση: "Δεν είναι μια συλλογή πολιτική, δεν είναι μια λέσχη καλλιτεχνική, δεν είναι ένα καλλιτεχνικό έργο, δεν είναι ένας καλλιτέχνης ξεπασμένος και αξιολάτρευτος, δεν είναι τίποτα... Περισσότερο από μία... Δημιουργική Στάση που διεκδικεί την τέχνη σαν ένα μαχαίρι που διαπερνά όλες τις καρδιές και όχι σαν ένα είδος πολυτελείας". Πρόκειται για την παρουσίαση της πραγματικότητας των ξένων μεταναστών στην Ενωμένη Ευρώπη -σε σκίτσα του Lusmore και κείμενα του Andoni. Την πραγματικότητα του κοινωνικού ρατσισμού, του εκφασισμού της καθημερινότητας: "Η διαδικασία της πολιτισμικής ομογενοποίησης είχε προαγγελθεί: Λευκή Βιβλος, Συνθήκη Μάαστριχτ, πακέτα Ντελέρ - τα όργανα θεσμικής εγκαθίδρυσής της. Κατανάλωση κατά το βορειοαμερικανικό πρότυπο, κουλτούρα κατά τον καταναλωτικό ορυμαγδό, καθημερινότητα κατά το πολιτισμικό ενδιάμεσο. Τα παντοδύναμα Μαζικά Μέσα τώρα σε νέα επεισόδια: στο ρόλο του αγγελιοφόρου της ευδαιμονικής ζοφερότητας, στο ρόλο του προασιπτή της ευαγγελικής ανηθικότητας, στο ρόλο του αγωγιάτη της μεσαιωνικής τάξης τους..." (από τον πρόλογο της έκδοσης).

★ **2 ΧΡΟΝΙΑ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ** - συλλογή κειμένων και φωτογραφιών: Πρόκειται για συλλογή 12 καρτών με κείμενα που αποτελούν αποσπάσματα διακηρύξεων συνεντεύξεων και ανακοινώσεων του EZLN, και έχουν δημοσιευτεί στο βιβλίο "...από τα βουνά του μεξικάνικου νότου", στο Δελτίο Αντιπληροφόρησης της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας και στο ΑΛΦΑ. Μία ακόμα έκδοση της δραστήριας Πρωτοβουλίας από τη Θεσσαλονίκη. (για επικοινωνία: Τ.Θ. 50042/54013 - Θεσσαλονίκη, Fax: 031- 207093)

"Καταλάβαμε ότι οι μοναξίες που συσσωρεύονται μπορούν να είναι όχι μια μεγάλη μοναξιά, αλλά μια συλλογικότητα που συναντιέται και συναδελφώνεται πέρα από εθνικότητες, γλώσσες, κουλτούρες, φύλα και φυλές. Δεν πρέπει να απογοητεύεστε από τις δυσκολίες. Συνεχίστε τον αγώνα και να ξέρετε ότι στα βουνά του μεξικάνικου νότου υπάρχει μια συλλογική καρδιά που είναι μαζί σας και σας στηρίζει. Μην αισθανέστε μόνοι ή απομονωμένοι. Εμείς συνεχίζουμε στο πλευρό σας και δεν σας ξεχνάμε. Να θυμάστε ότι τα λουλούδια, όπως και οι ελπίδες, καλλιεργούνται." EZLN. (από το οπισθόφυλλο της συλλογής).

ΜΕΤΩΠΑ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΣΕ ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ ΚΑΙ ΜΕΞΙΚΟ

Ουρουγουάη: Μέτωπο των καταπιεσμένων

Εξώσεις, τις καταλήψεις γης και κατοικιών, τους αγώνες για την κοινωνική ασφάλιση, την υγεία, την παιδεία, για την υπεράσπιση των θέσεων εργασίας, των ανθρωπινων δικαιωμάτων και ελευθεριών, ενάντια στην καταστολή, για προβλήματα της νεολαίας και για άλλα μερικά και τμηματικά αιτήματα. Όλες αυτές οι κινητοποιήσεις έχουν χαρακτήρα αποσπασματικό, μερικές φορές ακόμα και εξατομικευμένο και πραγματοποιούνται μακριά από τα συνδικάτα. Να σημειώσουμε εδώ μια ιδιαιτερότητα της Ουρουγουάης, σύμφωνα με την οποία και μέχρι τώρα τουλάχιστον, το σύνολο των κοινωνικών δραστηριοτήτων είχαν άμεση σχέση ή γίνονταν στα πλαίσια του συνδικαλιστικού κινήματος.

Πρέπει να δράσουμε με τέτοιο τρόπο ώστε όλοι αυτοί οι αγώνες να έρθουν κοντά, ώστε κάθε μέτωπο αγώνα πέρα από τα επιμέρους του ζητήματα, να δρα ενιαία και παράλληλα με τους υπόλοιπους αγωνιζόμενους για κοινά σημεία αιχμής. Βασικός άξονας και ενοποιητικό σημείο για την επίτευξη του Μετώπου των Καταπιεσμένων είναι η γειτονιά. Ακόμα και η συνδικαλιστική δράση, σε μεγάλο μέρος της, πρέπει να διεξάγεται μέσα από τη γειτονιά. Πρέπει να υπάρχει μια στενή διασύνδεση όλων των κοινωνικών δυνάμεων κάθε γειτονιάς αναφορικά με τις οποιεσδήποτε εκάστοτε κινητοποιήσεις. Αυτό βεβαίως δεν σημαίνει ότι πρέπει να υποβαθμίσουμε τη μαχητική παρέμβαση που εδώ και χρόνια έχουμε στο

συνδικαλιστικό και εκπαιδευτικό τομέα.

Το συνέδριο στη συνέχεια αποφάσισε να διακόψει τις εργασίες του για ένα σημαντικό χρονικό διάστημα ώστε οι διάφορες ομαδοποιήσεις σε όλη τη χώρα να μπορέσουν να μελετήσουν τα προσέδια αποφάσεων που καταστρώθηκαν και να τα επικυρώσουν ή να τα τροποποιήσουν. Παράλληλα αποφασίστηκε να πραγματοποιηθούν ορισμένες πρωτοβουλίες δράσης με χαρακτήρα "Μετώπου των Καταπιεσμένων" για να υπάρξει συγκεκριμένη εμπειρία πριν το συνέδριο αποφασίσει οριστικά για το ζήτημα.

Οι πρώτες απόπειρες

Αποφασίστηκε να επικεντρωθεί αρχικά η προσοχή στη γειτονιά του Cerro όπου ήδη λειτουργεί η "Παιδική Τραπεζαρία" της FAU. Σαν πρώτη ενέργεια επιλέχθηκε η οργάνωση εκδηλώσεων αλληλεγγύης στις κινητοποιήσεις στο εργοστάσιο COLAGEL. Μέλη της FAU πραγματοποίησαν συμβολική απεργία πείνας 72 ωρών, διαμαρτυρόμενοι για τις σχεδιαζόμενες απολύσεις. Κατά τη διάρκεια αυτών των τριών ημερών, ένα αυτοκίνητο με ηχεία γυρνούσε τη γειτονιά και ενημέρωνε για τις κινητοποιήσεις. Με τη λήξη της απεργίας πείνας πραγματοποιήθηκε εκδήλωση που οργανώθηκε από τη FAU και υποστηρίχθηκε από 16 ακόμα συνδικαλιστικές και κοινωνικές οργανώσεις. Μίλησαν εργαζόμενοι της εταιρείας και στο τέλος υπήρξε συναυλία με τον ελευθεριακό τραγουδιστή Carlos

Molina. Η συμμετοχή της γειτονιάς κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ήταν πολύ σημαντική και γι' αυτό αποφασίστηκε η (εργατική) γειτονιά του Cerro να είναι το σημείο προσυγκέντρωσης για την πορεία της Πρωτομαγιάς. Σε αυτή τη προσυγκέντρωση, με σύνθημα "Για μια Πρωτομαγιά Ταξική και Μαχητική" καλούσε η FAU μαζί με άλλες κοινωνικές οργανώσεις και το συνδικάτο βάσης των εργαζόμενων στη COLAGEL. Μία ακόμα προσυγκέντρωση καλέστηκε από τη FAU στην επίσης εργατική γειτονιά Maronas, ως αφετηρία της εκεί παρέμβασής της σε επίπεδο γειτονιάς. Τελικά η πορεία που ξεκίνησε από το Cerro κατέληξε στον τόπο της κντρκικής συγκέντρωσης για την Πρωτομαγιά αφού επί 2,5 ώρες διέσχισε όλες τις εργατικές γειτονιές της πρωτεύουσας ενώ ο αριθμός των συμμετεχόντων έφτασε τις οχτώ χιλιάδες άτομα, το ένα τρίτο δηλαδή του συνόλου των συγκεντρωμένων.

Ο "Αλληλέγγυος Κοινωνικός Χώρος"

Η επόμενη παρέμβαση της FAU στο ίδιο πνεύμα ήταν η πρωτοβουλία της οργάνωσης της αλληλεγγύης στους απεργούς της τσιμεντοβιομηχανίας Portland που είχαν καταλάβει το εργοστάσιο. Αποτέλεσμα αυτής της πρωτοβουλίας ήταν να συσπειρωθούν και άλλες αλληλέγγυες οργανώσεις ενώ μεγάλο μέρος των εργαζομένων στην Portland συμμετείχε ενεργά στη συνέχεια και σε άλλες κοινωνικές κινητοποιήσεις. Τελικά όλες οι οργανώσεις που έδρασαν μαζί στις κινητοποιήσεις, αποφάσισαν τη συγκρότηση ενός χαλαρού σχήματος με την ονομασία **Αλληλέγγυος Κοινωνικός Χώρος**. Την ίδια περίοδο συγκροτήθηκαν δύο ομάδες γειτονιάς: στη γειτονιά Cerro η ομάδα "Paralelo 38" και στη γειτονιά Las Acacias-Cerrito το **Νεανικό Συντονιστικό**. Και οι δύο ομάδες συμμετέχουν στον Αλληλέγγυο Κοινωνικό Χώρο.

Στις 2 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε μεγάλη μαθητική πορεία. Αυτή η πορεία πραγματοποιείται επίσημα από το μαθητικό κίνημα στις

24 Ιούλη κάθε χρόνο από το 1990, στη μνήμη του αναρχικού μαθητή Heber Nieto που δολοφονήθηκε τη δεκαετία του '70 από τάγματα θανάτου. Για την επίσημη θεσμοθέτηση αυτής της πορείας έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο οι μαθητές-μέλη της FAU, που φέτος στα πλαίσια του πειραματισμού για το Μέτωπο των Καταπιεσμένων πρότειναν και τελικά έγινε αποδεκτό η πορεία να πραγματοποιηθεί στις 2 Αυγούστου για να συνδυαστεί με κινητοποιήσεις του εργατικού κέντρου και των συνταξιούχων.

Κατά τη διάρκεια του Σεπτεμβρίου και του Οκτώβρη πραγματοποιήθηκαν επαφές με το συνδικάτο γραφικών τεχνών και με άστεγες οικογένειες για τη διασύνδεσή τους με τον Αλληλέγγυο Κοινωνικό Χώρο. Την ίδια περίοδο, η ομάδα γειτονιάς "Paralelo 38" άνοιξε το στέκι Las Penas στην εργατική γειτονιά Cerro. Στις 12 Νοέμβρη αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν το στέκι και απαίτησαν την εκκένωσή του από τους πάνω από 100 συγκεντρωμένους που βρίσκονταν μέσα. Αντιμέτωποι με την άρνηση των συγκεντρωμένων να αποχωρήσουν, η αστυνομία αποχώρησε συλλαμβάνοντας 29 άτομα από αυτούς που συγκεντρώθηκαν γύρω από το στέκι μόλις έγινε γνωστό τι συνέβαινε.

Επισημοποίηση της απόφασης

Στις 18 και 19 Νοέμβρη 1995, αφού θεωρήθηκε ότι οι εμπειρίες δράσης και ο χρόνος μελέτης των προσχεδίων των προτάσεων ήταν ικανοποιητικά, συγκαλέστηκε ξανά το συνέδριο των ομάδων και οργανώσεων της Αναρχικής Ομοσπονδίας Ουρουγουάης. Αποφασίστηκε η επικύρωση του προγράμματος για ένα Μέτωπο των Καταπιεσμένων και καταστρώθηκε ένα πενταετές σχέδιο δράσης. Ιδιαίτερη βαρύτητα δόθηκε στις σχεδιαζόμενες για το 1996 δραστηριότητες, όπου ξεχωριστή θέση θα έχουν οι εκδηλώσεις για τα 40 χρόνια της Αναρχικής Ομοσπονδίας. Είναι φανερό ότι οι αναρχικοί της Ουρουγουάης μπαίνουν σε μια νέα περίοδο δράσης με ιδιαίτερα ελπιδοφόρα χαρακτηριστικά.

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ της Ουρουγουάης και η Αναρχική Ομοσπονδία ειδικότερα μπαίνουν σε μια νέα περίοδο. Όλες οι πληροφορίες που παραθέτουμε στη συνέχεια προέρχονται από ένα ενημερωτικό φυλλάδιο που μας στάλθηκε από την Αναρχική Ομοσπονδία Ουρουγουάης (FAU), η οποία, όπως τονίζει με δική της λόγια "πάντα θεωρούσε αναγκαία την αμοιβαία πληροφόρηση για τις δραστηριότητες και τις επιλογές των ελευθεριακών οργανώσεων και ομάδων, μια πληροφόρηση που θα δώσει πιο ουσιαστικό περιεχόμενο στις μεταξύ τους σχέσεις."

Το συνέδριο της Ομοσπονδίας

Οι ομάδες και οι οργανώσεις της Αναρχικής Ομοσπονδίας της Ουρουγουάης πραγματοποίησαν τον περασμένο Μάρτη ένα μεγάλο συνέδριο με σκοπό την ανάλυση της σύγχρονης πραγματικότητας και τη χάραξη της στρατηγικής της FAU. Από το συνέδριο προέκυψε η αναγκαιότητα της συγκρότησης ενός Μετώπου των Καταπιεσμένων. Σύμφωνα με την ανάλυση της FAU: "στην κοινωνία της Ουρουγουάης παρατηρείται μια συνεχής αύξηση των κοινωνικών εντάσεων που γεννιέται από τους αγώνες ενάντια στις

ΝΕΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΣΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗ CHIAPAS

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΥΣΜΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ, Las Margaritas, Chiapas, 27 Δεκεμβρίου 1995

"Από το πρωί της 23ης Δεκεμβρίου 1995 οι υπηρεσίες μεταναστευσης των στρατοπέδων του Las Margaritas, του Ocosingo και του Altamirano δεν επιτρέπουν την ελεύθερη πρόσβαση ξένων υπηκόων σε αυτές τις περιοχές. Το επιχείρημα που επικαλούνται είναι ότι δεν πρόκειται για τουριστικές ζώνες, οπότε δεν ισχύει η τουριστική βίζα με την οποία εφοδιάζονται όσοι επισκέπτονται το Μεξικό. Η μόνη πλέον δυνατότητα εισόδου σε αυτές τις περιοχές είναι μέσω της χορήγησης ειδικής άδειας από τις αρχές.

Είναι φανερό ότι με αυτή την κίνηση οι μεξικάνικες αρχές θέλουν να εμποδίσουν την παρουσία ξένων παρατηρητών. Έτσι, οι ινδιάνικες κοινότητες, που ήδη απειλούνται καθημερινά από τις στρατιωτικές περιπολίες, θα βρίσκονται εκτεθειμένες σε στρατιωτικές επιθέσεις χωρίς την παρουσία ενοχλητικών αυτόπτων μαρτύρων (...)

Ως διεθνείς παρατηρητές υπογραμμίζουμε την κρίσιμότητα της κατάστασης. Ζητάμε από την κυβέρνηση και τις αντίστοιχες αρχές να ακυρώσουν την απόφασή τους ή αλλιώς να δηλώσουν επίσημα ότι στο Μεξικό υπάρχουν περιοχές όπου δεν επιτρέπεται η ελεύθερη πρόσβαση, περιοχές που πρέπει να παραμένουν αθέατες (...)"

Μαζί με την παραπάνω ανακοίνωση, λάβαμε από το ευρωπαϊκό δίκτυο αλληλεγγύης και μια καταγγελία της Παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής Ινδιάνων-Γενική Διοίκησης του EZLN, με ημερομηνία 23/12/1995, που αναφέρει ότι: "Τις τελευταίες ημέρες έχει αυξηθεί σημαντικά η μετακίνηση ομοσπονδιακών στρατευμάτων στην πολιτεία της Chiapas. Πεζικό, άρματα μάχης, θωρακισμένα οχήματα μεταφοράς, ελικόπτερα και μαχητικά αεροσκά-

φη πραγματοποιούν ελιγμούς εκφοβισμού ενάντια στις ινδιάνικες κοινότητες στα ορεινά της Chiapas και στη ζούγκλα Lacandon (...). Η τρομοκρατία επικεντρώνεται στις ινδιάνικες κοινότητες που κατασκευάζουν πολιτιστικά κέντρα με τη βοήθεια της μεξικάνικης και διεθνούς κοινωνίας των πολιτών. Συγκεκριμένα, στην κοινότητα Oventic του δήμου San Andres (τοποθεσία του διαλόγου ανάμεσα στον EZLN και την κυβέρνηση), στην κοινότητα La Garrucha του δήμου Francisco Gomez, στην κοινότητα Morelia του δήμου "17 Νοέμβρη" και στην κοινότητα La Realidad του δήμου San Pedro. Σε όλες αυτές τις κοινότητες είναι ιδιαίτερα αυξημένη η στρατιωτική απειλή, παρ' όλα αυτά οι προσπάθειες για την κατασκευή πολιτιστικών κέντρων συνεχίζονται."

Να υπενθυμίσουμε ότι η κατασκευή αυτών των πολιτιστικών κέντρων άρχισε το φθινόπωρο του 1995 με το ακόλουθο κάλεσμα του EZLN: "Θα φτιάξουμε κέντρα αντίστασης και θέλουμε εσείς και εμείς μαζί να κάνουμε κάτι για τους ινδιάνους. Να φτιάξουμε ένα καλό νοσοκομείο που δεν θα είναι της κυβέρνησης, με φάρμακα, γιατρούς, εξοπλισμό κλπ, θέλουμε σχολεία και κέντρα εκπαίδευσης με παιχνίδια και εργαστήρια, θέλουμε ειδικά σχολεία για τις γυναίκες, θέατρα, κινηματογράφους, αθλητικές εγκαταστάσεις, όλα αυτά. Όμως χωρίς να πάρουμε τίποτα από την κυβέρνηση. Έτσι μαζί θα φτιάξουμε ένα τόπο όπου θα διοικεί ο λαός, όπου θα αποδεικνύεται ότι δε χρειαζόμαστε την κυβέρνηση, όπου θα αποδεικνύεται ότι ο λαός του Μεξικό μπορεί να συζητά και να συμφωνεί. Όπου θα μπορούμε να οικοδομήσουμε ανάμεσά μας μια ειρήνη με δικαιοσύνη και αξιοπρέπεια, χωρίς την κυβέρνηση, τους στρατούς της και τις αστυνομίες της."

Θέλουμε να αποδείξουμε ότι ο λαός μπορεί να τα καταφέρει μόνος του, χωρίς τη βοήθεια της κυβέρνη-

σης και θέλουμε εσείς να μας βοηθήσετε να υψώσουμε τη σημαία του ζαπατισμού, τη σημαία της ζαπατιστικής αξιοπρέπειας σε πολλά μέρη. Αν η κυβέρνηση μας επιτεθεί θα πρέπει τότε να καταστρέψουμε όχι ένα Aguascalientes αλλά πολλά, θα πρέπει να καταστρέψουν σχολεία, βιβλιοθήκες, νοσοκομεία, παιδικά παιχνίδια, θέατρα, κινηματογράφους, αθλοστάσια χορού, θα πρέπει να δείξουν στον κόσμο το πραγματικό τους πρόσωπο: δολοφόνοι όλων όσων συνιστούν το ανθρώπινο."

ΜΕΞΙΚΟ: ΕΥΡΥ ΜΕΤΩΠΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ των εορταστικών εκδηλώσεων για τα δύο χρόνια από την εξέγερση των ζαπατίστας, η **Παράνομη Επαναστατική Επιτροπή Ινδιάνων-Γενική Διοίκηση του EZLN** ανακοίνωσε επίσημα τη δημιουργία της βασισμένης στον EZLN νέας ανεξάρτητης πολιτικής δύναμης που είχε εξαγγελθεί από το φθινόπωρο του 1995 και η υλοποίησή της αποτελούσε μια από τις ερωτήσεις της Consulta που πραγματοποιήθηκαν όλα τους τα χρόνια. Αυτή η πολιτική δύναμη, η οποία, όπως επανειλημμένα έχουν διευκρινίσει οι ζαπατίστας, δεν θα έχει τη μορφή κόμματος, θα αποτελέσει την οργάνωση της πολιτικής πρότασης του ζαπατισμού προς την κοινωνία. Η παράνομη Επαναστατική Επιτροπή Ινδιάνων-Γενική Διοίκηση του EZLN επανέλαβε για μια ακόμα φορά ότι τα όπλα των ζαπατίστας είναι αδιαπραγμάτευτα και ότι δεν υπάρχει περίπτωση αποπλισμού αν δεν ικανοποιηθούν όλα τους τα αιτήματα. Το όνομα του πολιτικού σχηματισμού θα είναι **Frente Zapatista de Liberacion Nacional** (FZLN: Ζαπατιστικό Μέτωπο για την Εθνική Απελευθέρωση), και πρόκειται να αποτελέσει βασικό συστατικό στοιχείο στο **Ευρύ Μέτωπο Αντίστασης** (FAO: Frente Amplio de Oposicion) που με πρωτοβουλία των ζαπατίστας άρχισε να σχηματίζεται από το φθινόπωρο του 1995 μέσα από επιτροπές πολιτών σε ολόκληρη τη χώρα. Συγκεκριμένα, όταν οι ζαπατίστας κατέθεσαν την πρότασή τους για τη συγκρότηση του πολιτικού τους σχηματισμού και του Μετώπου Αντίστασης, διευκρίνισαν ότι αυτά θα προκύψουν μέσα από διάλογο με τις οργανώσεις και τα κινήμα-

τα που μεταφέρουν "τα διδάγματα της αυτοκυβέρνησης", αναφέροντας ονομαστικά το **Tepoztlan**, το **Barzon**, το συνδικάτο του **Ruta-100**, τα κινήματα στο **Tabasco**, το **Guerrero** και τους αποκλεισμένους του **UNAM** και καλώντας παράλληλα ανεξάρτητους πολίτες, κοινωνικές οργανώσεις και μη-αναγνωρισμένες πολιτικές οργανώσεις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: 1. **Tepoztlan:** Πόλη στην πολιτεία Yucatan, όπου όταν η κυβέρνηση προσπάθησε να καταπατήσει κοινοτικές εκτάσεις για να κατασκευάσει ένα γήπεδο γκολφ, δημιουργήθηκε ένα αυθόρμητο μαζικό κίνημα πολιτών που κατέλαβε την έκταση και από τότε την αυτοδιαχειρίζεται. 2. **Barzon:** Κίνημα οφειλετών που αρνούνται να πληρώσουν τα χρέη τους στις τράπεζες. 3. **Ruta-100:** Αστικές συγκοινωνίες της Πόλης του Μεξικού. Την άνοιξη του 1995 η κυβέρνηση διέλυσε την εταιρία, απέλυσε όλους τους εργαζόμενους και συνέλαβε συνδικαλιστές του συνδικάτου των εργαζομένων στην εταιρία (SUTAU-100) με την κατηγορία ότι χρησιμοποιούσαν το ταμείο του συνδικάτου για να χρηματοδοτούν τον EZLN. Από τότε οι απολυμένοι βρίσκονται σε συνεχείς κινητοποιήσεις. 4. **Tabasco:** Πολιτεία του Μεξικού όπου έχει αναπτυχθεί ισχυρό κίνημα πολιτικής ανυπακοής ενάντια στον με νοθεία εκλεγμένο κυβερνήτη. 5. **Guerrero:** Πολιτεία του Μεξικού όπου έχει αναπτυχθεί ισχυρό κίνημα πολιτικής ανυπακοής ενάντια στον με νοθεία εκλεγμένο κυβερνήτη, ο οποίος ενέχεται και στο εμπόριο ναρκωτικών. 6. **Αποκλεισμένοι του UNAM:** Φοιτητές οι οποίοι πέτυχαν στις εξετάσεις για εισαγωγή στο πανεπιστήμιο της Πόλης του Μεξικού, αλλά στη συνέχεια ακυρώθηκε η εγγραφή τους, για "οικονομικούς λόγους".

ΜΑΥΡΗ ΑΜΕΡΙΚΗ:

Από τον Λούθερ Κινγκ στον Φάραχαν

πρέπει να δούμε γιατί η Affirmative Action επέτρεψε να έχουμε δύο Μαύρες Αμερικέσες.

Mumia Abu Jamal και O. I. Simpson

ΣΤΙΣ 16 ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ Οκτώβρη, εκατοντάδες χιλιάδες Μαύροι διαδήλωσαν στην Ουάσιγκτον. Ο Λιούις Φάραχαν, σημερινός αρχηγός του Έθνους του Ισλάμ, επανέφερε στην ημερήσια διάταξη την έννοια των δύο Αμερικών: η μία Λευκή, η άλλη Μαύρη.

Από την Κοινωνιογένεα στο "BLACK IS BEAUTIFUL"

Υπάρχει μια κοινή εμπειρία, σε όλους τους νεαρούς Μαύρους, το να μαθαίνουν από τον Άλλον το χρώμα τους. Για να μπορούν στη συνέχεια να ρωτήσουν τους γονείς τους (ή τους συγγενείς τους): "Τι σημαίνει Μαύρος;". Και όταν θ' ανοίξουν ένα λεξικό, θ' ανακαλύψουν τους ακόλουθους ορισμούς:

- στο λήμμα Μαύρος: "Σκούρο χρώμα, σκοτάδια, νύχτα, θλίψη, μαύρη εργασία, ..."

- στο λήμμα Λευκός: "σύμβολο της αθωότητας, μέρα, χαρά, καθαρότητα, ..."

Θα καταλάβουν πολύ γρήγορα πως ο Άλλος δεν είναι ο Μαύρος, αλλά ο Λευκός. Απέναντι στην οικονομική και κοινωνική πραγματικότητα είναι πολύ πιθανό να καταλήξουν να υιοθετήσουν μια στάση καταρωτότητας. Για να πετύχουν θα πρέπει να ασπρίσουν και να πουν: "Υπάρχει και η καλή Μπανανία".

Όσον αφορά δε τους Μαύρους Αμερικανούς, ο οποίος θα προστεθεί ακόμα μία έλλειψη: αυτή της ιστορίας, της κουλτούρας.

Αυτό που θα φέρει ο Μάλκολμ Χ θα είναι η κουλτούρα, η ιστορία, αλλά κυρίως η περηφάνεια να είσαι Μαύρος -και κατά συνέπεια η συνείδηση του να είσαι Αφροαμερικάνος.

Αν και καταρχήν ενοχλητική, η στροφή αυτή είναι αναπόφευκτη, για να κατανοήσουμε τη νοοτροπία των Μαύρων, των Αφρο-Αμερικανών ειδικότερα. Ας μην ξεχνάμε πως κατά τη διάρκεια της δουλειάς, στις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, υπήρχαν δύο είδη Μαύρων: ο House Nigger (Νέγρος του Σπιτιού) και ο Field Nigger (Νέγρος του Χωραφιού). Αλλά ο δεύτερος μισούσε τον πρώτο γιατί αυτός ζούσε μαζί με τους αφέντες του, με συνέπεια να αποκτά την ίδια γλώσσα, τις ίδιες συνήθειες.

Κατά συνέπεια, όταν ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ μιλούσε για το "όραμά του", στην Ουάσιγκτον, το 1963, αντιμετωπιζόταν σαν τον Μπαρμπα-Θωμά στο Χάρλεμ, καθώς έτσι ευχαριστούσε τους Λευκούς, χρησιμοποιώντας τη μη-βία και τείνοντας και το άλλο μάγουλο.

Εξού και η έλξη μεγάλου αριθμού Αφρο-Αμερικανών από το λόγο του Μάλκολμ Χ, ή των πρακτικών Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων. Είναι αλήθεια πως την εποχή εκείνη είχαμε να κάνουμε με δύο Αμερικές (Amerikas). Τώρα θα

Η Affirmative Action είναι η δυνατότητα μέσω της οποίας οι μειονότητες έχουν πρόσβαση στο "αμερικάνικο όνειρο". Και εν πάσει περιπτώσει, ο B. Cosby, ο E. Murphy, ο M. Jordan ή ο O. I. Simpson δεν θα μπορούσαν να υποστηρίξουν το αντίθετο. Ο τελευταίος ιδίως κατάφερε να δείξει σε όλους/ες πως η αμερικανική δικαιοσύνη δεν είναι ρατσιστική.

Η δίκη του, μεταξύ Ιούνη και Σεπτεμβρίου 1994, αποτέλεσε το αντικείμενο 15.310 άρθρων. Επέτρεψε επίσης την αύξηση, κατά 40% -και πλέον- του κοινού του C.N.N. (μετά το τέλος του Πολέμου του Κόλπου, το κοινό του είχε αισθητά μειωθεί).

Για να εξασφαλίσει την υπεράσπιση του, χρησιμοποίησε τους πιο έγκριτους δικηγόρους της χώρας. Και μεταξύ των ενόρκων βρίσκονταν αρκετοί έγχρωμοι. Η καταδίκη του, παρά τα όσα μέσα κατείχε ο Simpson, θα σήμαινε το ξεσπάσμα ταραχών σε όλες τις πολιτείες.

Έχει ενδιαφέρον να γνωρίσουμε τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να καταστήσουν τη δίκη του σαν ΤΗΝ δίκη ενός οποιουδήποτε Μαύρου, και όχι να αποφανθούμε για την ενοχή του καθεαυτού.

Ο M. A. Jamal δεν έτυχε ενός ανάλογου προνομίου. Κατηγορήθηκε για το φόνο ενός αστυνομικού. Ο Simpson για ένα διπλό φόνο: της πρώην γυναίκας του και του εραστή της, και οι δύο Λευκοί. (Ας σημειώσουμε δύο παραμέτρους, η πρώτη είναι πως ένας κατηγορούμενος έχει εκατό φορές περισσότερες πιθανότητες να καταδικαστεί σε θάνατο αν το θύμα είναι Λευκός, παρά αν είναι Μαύρος, και η δεύτερη είναι πως αν τα τηλεοπτικά μέσα δεν προβάλλουν πια την ταϊνία "Μάντεψε ποιός θα έρθει για δείπνο το βράδυ", αυτό δεν σημαίνει πως η τηλεόραση κατάφερε να εξαλείψει όλες τις πολιτισμικές διαφοροτικότητες στις νοοτροπίες).

Θα πρέπει να παραδεχτούμε πως αν ο O.I. Simpson δεν αποτελεί κανέναν κίνδυνο για την αμερικανική κοινωνία, δε συμβαίνει το ίδιο με τον M.A. Jamal, λόγω των δραστηριοτήτων του και του αγωνιστικού του παρελθόντος στο Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων.

Τελευταίο παράδειγμα για να τονίσουμε τη σύγκριση αυτή: οι διάφορες εκδηλώσεις για την απελευθέρωση του M.A. Jamal κινητοποιήσαν ανθρώπους σχεδόν ολόκληρον τον κόσμο. Μπορούμε να υποστηρίξουμε πως οι τηλεοπτικές μεταδόσεις τους τον ευνόησαν κατά πολύ περισσότερο απ' όση τον O. I. Simpson.

Μεσαία τάξη και κατώτερη τάξη

Αν η Affirmative Action επέτρεψε στα 2/5 των Αφρο-Αμερικανών να έχουν πρόσβαση στη μεσαία τάξη, πρέπει να συσχετίσουμε τα γεγονότα.

Αντιλαμβανόμαστε ευθύς εξ αρχής πως αυτοί/αυτές κατέχουν προσωρινά πόστα: στις δημόσιες σχέσεις, στις υπηρεσίες προσωπικού. Πράγμα που σημαίνει πως, σε περίπτωση "αναδιάρθρωσης", θα είναι μεταξύ των πρώτων στόχων. Βλέπουμε καθαρά πως η "κοινωνική ισότητα" είναι εξασφαλισμένη: έχουν πρόσβαση στην εργασία. Όσον αφορά την "ισότητα των μισθών" είναι κι αυτή εξασφαλισμένη: ένας Λευκός με την ίδια εκπαίδευ-

ση, την ίδια εμπειρία, την ίδια παιδεία, την ίδια μορφή εργασίας, κερδίζει 3.500 δολάρια περισσότερα, το χρόνο, από έναν Μαύρο. Όσον αφορά τις γυναίκες, αν μία γυναίκα κερδίζει λιγότερα από έναν άντρα, μία Λευκή γυναίκα κερδίζει, τηρουμένων των αναλογιών, περισσότερο από μία Μαύρη γυναίκα. Αυτές οι θέσεις εργασίας όμως κατέχονται στην πλειοψηφία τους από γυναίκες Αφρο-Αμερικανές. Γιατί; Διότι απλούστατα είναι σύνθετες να θεωρείται η γυναίκα ως "λιγότερο ταραχοποιός", λιγότερο "επιρρεπής στην πρόκληση ταραχών" και συνεπώς περισσότερο κοινωνική, περισσότερο ανεκτική σ' όλες τις προσβλητικές παρατηρήσεις έναντι του φύλου και του χρώματος του δέρματός της. Η μάλλον, δεν έχουν άλλη επιλογή: 38% από αυτές

κατέχουν μία θέση πλήρους απασχόλησης και είναι αρχηγοί της οικογένειας (ανεξαρτήτου τάξεως), είναι υποχρεωμένες να αποδεχθούν τη μοίρα τους. Όσο γι' αυτές

που επιθυμούν να την αλλάξουν, δεν θα βρουν καμία άμεση ανταπόκριση στις υπάρχουσες "δομές", παρά μόνο δευτερεύοντες ρόλους.

Εκτός από το δημόσιο τομέα, βρίσκουμε αρκετές Αφρο-Αμερικανές στις ιδιωτικές επιχειρήσεις, αλλά στο σύνολο των αμερικανικών επιχειρήσεων, μόνο το 5% διευθύνεται από Αφρο-Αμερικανούς, λόγω της έλλειψης μέσων και της σπανιότητας των δανείων.

Αυτό μεταφράζεται αυτόματα σε αμυντικούς αγώνες: διατήρηση των κεκτημένων μέσω του "όπλου της ψήφου" και συνεπώς μέσω της συμφωνίας με τις θέσεις που έχουν αναπτυχθεί από τον Jesse Jackson.

Πού οφείλεται το γεγονός ότι το 1/3 των Αφρο-Αμερικανικών πληθυσμού ζει μέσα στη φτώχεια; Δεν είναι πραγματικά απαραίτητο να το συσχετίσουμε με την περιγραφή της καθημερινότητάς τους. Αυτό που είναι σημαντικό να υπογραμμίσουμε, είναι το προφανές της ευαισθησίας τους απέναντι σ' έναν λόγο που είναι περισσότερο συγγενής με τη δική τους κοινωνική πραγματικότητα, αυτόν των Μαύρων Μουσουλμάνων φυσικά.

Το Έθνος του Ισλάμ, εδώ και σαράντα χρόνια, προσπαθεί να προ-

σελκύσει τους μαύρους πληθυσμούς των γκέτο και των φυλακών, σφυρηλατώντας την επιστροφή σε σίγουρες αξίες: αυτήν της μαύρης θρησκείας, του Ισλάμ, όπως αυτό υποδείχθηκε από τον προφήτη του Elijah Muhammed. Στην πραγματικότητα, αν το Έθνος του Ισλάμ απέκτησε τέτοια φήμη, είναι ακριβώς χάρη στον Μάλκολμ Χ και όχι χάρη των συγκυριακών ενεργειών του.

Και εν πάσει περιπτώσει είναι πολύ σκληρό για έναν κάτοικο των φτωχών μαύρων συνοικιών να μπορεί να ταυτιστεί με το Cosby Show! Αυτό το αίσθημα των Αφρο-Αμερικανών, το αίσθημα της ένταξης στο ίδιο στρατόπεδο, έχει πέσει σε αχρηστία. Σήμερα ανήκουν στην ίδια κοινωνική τάξη και πολύ γρήγορα καταλαβαίνουν πως το "αμερικάνικο όνειρο" δεν είναι παρά ένα όνειρο.

Το τέλος των Μαύρων εξεγέρσεων;

Το να είσαι Μαύρος Μουσουλμάνος δε σημαίνει πως ανήκεις στο Έθνος του Ισλάμ. Οι "απόγονοι" του Μάλκολμ Χ καθώς και άλλοι μουσουλμάνοι που δεν εγκρίνουν τις μεθόδους του Έθνους του Ισλάμ, δημιούργησαν το Dar - Ul Islam. Η οργάνωση αυτή, εκτός από το μουσικό υπόβαθρο (το rap, κυρίως με τους Last Poets) κατασκεύασε τόπους προσευχής, μουσουλμανικά σχολεία... Πάντως και οι δύο οργανώσεις έχουν μια κοινή διεκδίκηση: τη δημιουργία ενός Μαύρου Κράτους μέσα στο Κράτος. Αλλά ο κίνδυνος δεν έχει μόνο Λευκό χρώμα.

Ο άλλος κίνδυνος, συνεπώς, είναι οι άλλες μειονότητες: οι Λατίνοι, οι Τσιγγάνοι, οι Κουρδοί... αφού μπορούν να τους κλέψουν τη δουλειά.

Ορισμένοι Αφρο-Αμερικάνοι έχουν πειστεί πως εφόσον έχουν υποστεί τη δουλειά, έχουν προτεραιότητα στο πλαίσιο της Affirmative Action. Όσο για τις Αφρο-Αμερικανές, το καθήκον τους είναι να μένουν σίπι τους. Προσεγγίζουν εδώ τον παροξυσμό του αισθήματος κατωτερότητας που προστίθεται στο σεξισμό. Το όλο περικλείεται από το φόβο της Λευκής πλεκάνης (που ο Spike Lee έδειξε στο φίλμ

του "Boy's in a hood")

Ας μην ξεχνάμε τα γεγονότα του '92, στο Λος Άντζελες, όπου η απόφαση για την αθώωση των αστυνομικών που τσάκισαν στο ξύλο τον Rodney King (πράγμα αρκετά συνηθισμένο, αλλά όχι πάντοτε αποτυπωμένο σε video) χρησίμευσε ως θρυαλλίδα. Διότι ήταν η πρώτη φορά που είδαμε τις μειονότητες μαζί στους δρόμους, να οικειοποιούνται το μίνιμουμ αγαθό που τους είχαν στερήσει.

Η αυξανόμενη εξαθλίωση ενός μεγάλου μέρους του πληθυσμού των Ενωμένων Πολιτειών της Αμερικής θα επιτρέψει, αναμφίβολα, την επανάληψη αυτού του γεγονότος. Τουλάχιστον όσο ο Φάραχαν θα βλέπει τη φήμη του να αυξάνεται μέσω των Μ.Μ.Ε. και όσο τα υποκατάστατα θα συνεχίζουν να βασίζονται σε ένα αρχηγό-βλέπε στην αντιπροσωπευτικότητα.

από το γαλλικό **Courant Alternatif** (περιοδικό της Οργάνωσης Ελευθεριακών Κομμουνιστών), τεύχος 54, Δεκέμβρης '95.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. F. Fanon, "Μαύρα δέρματα, άσπρες μάσκες", όπου εξηγεί πως η κοινωνιογένεα είναι μια διαδικασία κατωτερότητας που λαμβάνει ταυτοχρόνως υπόψη της, από τη μία την οικονομική και κοινωνική κατωτερότητα μέσα στην οποία διαβιώνει ο Μαύρος και απ' την άλλη την εσωτερική αυτής της κατωτερότητας.
2. Περιήγησης να είμαι Μαύρος, και όχι το Μαύρο είναι όμορφο.
3. J.P. Sartre, "Μαύρος Ορφείας" και F. Fanon, "Της γης οι κολασμένοι".
4. Μάλκολμ Χ, "Μαύρη Δύναμη".
5. Αναφορά στο λόγο του M. A. Κινγκ "Έχω ένα όνειρο".
6. Ο Μάλκολμ Χ μετανάστευσε στις μεγαλουπόλεις, γνώρισε τα προβλήματα των ναρκωτικών και της φυλακής.
7. Το Κ για τους Μαύρους Πάνθηρες ήταν, μεταξύ των άλλων, και συνώνυμο της Κου-Κλουξ-Κλαν.
8. Έννοια που εισήγαγε ο J. Halim, Monde Diplomatique '92.
9. Βλέπε ειδικό τεύχος U.S.A. του περιοδικού Mordicus.
10. Φίλμ με τον Σ. Πουατιέ όπου μια λευκή γυναίκα ανακοινώνει στους γονείς της πως πρόκειται να παντρευτεί ένα μαύρο.
11. Ο Μάλκολμ Χ εγκατέλειψε το Έθνος του Ισλάμ όταν κατάλαβε ποιός πραγματικά ήταν ο E. Muhammed για περισσότερα: "Η αυτοβιογραφία" του Μάλκολμ Χ.

Πάρμα: συνάντηση για την "ελευθεριακή εκπαίδευση"

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ ΣΤΙΣ 21 ΟΚΤΩΒΡΗ πραγματοποιήθηκε στην Πάρμα συνάντηση με θέμα την ελευθεριακή εκπαίδευση που οργανώθηκε από την τοπική αναρχική ομάδα "Antonio Cieri".

Δεδομένου ότι είναι δύσκολο να αναπτυχθεί διεξοδικά το περιεχόμενο μιας τριώρης συνάντησης περιοριζόμαστε σε μια απλή παρουσίαση του θέματος:

Η πρώτη εισαγωγική παρέμβαση έγινε από τον Massimiliano από την ομάδα της Πάρμας ο οποίος υπογράμμισε ότι από ιστορική άποψη ο αναρχισμός τόσο θεωρητικά όσο και πρακτικά, στην προσπάθειά του να απελευθερώσει το άτομο από κάθε κυριαρχία (όποια μορφή κι είχε αυτή) προβληματιζόταν για το ζήτημα της εκπαίδευσης σε διαρκή βάση.

Η σημερινή εκπαίδευση (είτε το θέλουμε είτε όχι) έχει μετατραπεί σε μια παροχή πληροφοριών "χρήσιμων και απαραίτητων" για την καλή λειτουργία του κυρίαρχου συστήματος υιοθετώντας ως μόνη πιθανή πραγματικότητα αυτήν όπου το οικονομικό ενδιαφέρον είναι η θεμελιώδης αξία.

Από πολύ νωρίς το παιδί υπόκειται σε ένα αυταρχικό, ιεραρχικό σύστημα όπου ο εκπαιδευόμενος είναι αντικείμενο που μαθαίνει και ποτέ υποκείμενο, όπου η ίδια η εκπαίδευση δεν θεωρείται ένα σύνολο στάσεων και συμπεριφορών που βοηθούν το άτομο να αναπτύξει ελεύθερα την προσωπικότητά του, ένα άτομο συνειδητά κριτικό το οποίο θα προέκυπτε από την αντικειμενική αντανάκλαση της βαθιάς κοινωνι-

κής αλλαγής.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο Rino Ermini -καθηγητής Μέσης Εκπαίδευσης σε σχολείο του Μιλάνου- ο οποίος γνωρίζοντας τα όρια που θέτει ένα δημόσιο σχολείο, ανέπτυξε μια ελευθεριακή οπτική που θέλει την εκπαίδευση σαν εργαλείο για αλλαγή και απελευθέρωση και εξήγησε πως είναι δυνατόν να οδηγηθούμε σε μια διαφορετική γνώση μέσα σε ένα δημοτικό κρατικό σχολείο.

Για να γίνει αυτό είναι σημαντικό να προτείνονται περιεχόμενα που οδηγούν στην ανάπτυξη μιας αυτόνομης κριτικής συνείδησης, που στρέφουν το ενδιαφέρον των μαθητών σε θέματα που προ-αίονται από τους ίδιους με ενεργή συμμετοχή, σε θέματα δηλαδή που "συνοδεύονται" από μια συναφή πράξη απελευθερωμένη και απελευθερωτήρια. Έτσι ο μαθητής συνηθίζει σε μια ελεύθερη πρακτική μέσα στην οποία αναπτύσσει την ανάγκη για περισσότερους χώρους ελευθερίας, πειραματισμού και προσωπικής παρέμβασης, κριτικής συνείδησης και ριζοσπαστικής ως προς το υπάρχον σύστημα.

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με το περιεχόμενο αυτής της συνάντησης και τις δραστηριότητες της ομάδας επικοινωνήστε: Τηλέφωνο: 0521/830247 (Massimiliano) Διεύθυνση: Gruppo anarchico "A. Cieri" FAI, C.P. 444 Parma Sud

Πηγή: Umanita Nova (εβδομαδιαία εφημερίδα της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας), 26/11/95

Το 1964, ο πρόεδρος Johnson υπογράφει το νόμο για τα πολιτικά δικαιώματα (την Affirmative Action, της οποίας τα κύρια σημεία επεξεργάστηκε ο J. F. Kennedy). Νόμος που τυπικά καταργεί τις διακρίσεις σε όλους τους τομείς της αμερικανικής κοινωνίας.

ΤΑ ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ της 1ης Γενάρη του 1994, επίσημης ημέρας εφαρμογής του νεοφιλελευθερού συμφωνίου ελευθερού εμπορίου ανάμεσα σε ΗΠΑ, Καναδά και Μεξικό (NAFTA), ομάδες οπλισμένων αγροτών, στη συντριπτική τους πλειοψηφία ινδιάνοι απόγονοι των Μάγιας, εμφανίζονται σε δεκάδες δήμους και κοινότητες της πολιτείας Chiapas στο νότιο Μεξικό. Καταλαμβάνουν αστυνομικά τμήματα και στρατόπεδα του ομοσπονδιακού στρατού και μοιράζουν τα όπλα στους εξεγερμένους. Τα αρχεία των δικαστηρίων, τα χρεώματα των εφοριών και τα κτηματολόγια των δήμων παραδίδονται στις φλόγες. Καταλαμβάνονται φυλακές και απελευθερώνονται οι κρατούμενοι. Φάρμακα και τρόφιμα απαλλοτριώνονται από κρατικές

αιτήσεις.

Τον Ιούνιο του 1994 ο EZLN παίρνει την πρωτοβουλία να συγκαλέσει στα απελευθερωμένα εδάφη μια συνάντηση όλων των αντικαθεστωτικών δυνάμεων, με σκοπό το συντονισμό του αγώνα. Συγχρόνως ο EZLN επαναλαμβάνει ότι δεν στοχεύει στην κατάληψη της εξουσίας αλλά στη δημιουργία ενός ελεύθερου πεδίου ισότιμης αντιπαράθεσης των διαφόρων πολιτικών προτάσεων, «μια επανάσταση που θα κάνει εφικτή την επανάσταση». Γι' αυτό το σκοπό θεωρεί ότι είναι απαραίτητη η κατάρευση του κόμματος-κράτους PRI που κυβερνάει δικτατορικά το Μεξικό για πάνω από εβδομήντα χρόνια και συγχρόνως η συγκρότηση διαφορετικού τύπου πολιτικών σχέσεων ανάμεσα σε όλους/ες τους και τις αντιστεκόμενους/ες.

σма ένα οικονομικό κράχ στο Μεξικό που ξεπερνά τα σύνορα της χώρας και προκαλεί τη χειρότερη διεθνή χρηματιστηριακή κρίση από τον Οκτώβριο του 1987. Και όλα αυτά ενώ οι μαζικές καταλήψεις γής από ακτήμονες χωρικούς παίρνουν ανεξέλεγκτες διαστάσεις.

Οι διεθνείς οικονομικοί κύκλοι είναι ανάστατοι. Μεταφέρουν στη μεξικάνικη κυβέρνηση, εκτός από τεράστιες πιστώσεις και τη σαφέστατη εντολή: **τελειώστε τώρα με τους ζαπατίστας**. Στις αρχές Φλεβάρη του 1995 η γενική εισαγγελία του Μεξικό παρουσιάζει ένα ευφάνταστο όσο και γελοίο σενάριο: η εξέγερση του μεξικάνικου νότου αποτελεί μια κομμουνιστική συνωμοσία οργανωμένη από τον Subcomandante Marcos, το πραγματικό όνομα του οποίου,

φού οι οποιοσδήποτε βίαιες ενέργειες του ομοσπονδιακού στρατού θα έχουν θύματα και τους, κυρίως, δυτικοευρωπαίους και βορειοαμερικανούς εθελοντές που βρίσκονται στην περιοχή.

Κάτω από τις διεθνείς διαστάσεις που πήρε η υπόθεση, η μεξικάνικη κυβέρνηση αναγκάζεται, την άνοιξη του 1995, να έρθει ξανά σε διάλογο με τους ζαπατίστας. Είναι ολοφάνερα ένας διάλογος για τα ματιά του κόσμου, αφού η μεν κυβέρνηση προσφέρει εγγυήσεις για την παράδοση των ζαπατίστας ενώ από την άλλη μεριά οι εκπρόσωποι του EZLN δηλώνουν ότι την παράδοση των όπλων δεν τη ζητούν καν ενώ για να συζητήσουν οποιοδήποτε άλλο θέμα, αφού δεν έχουν το δικαίωμα να μιλήσουν στο όνομα κανενός, πρέπει πρώτα να πραγματοποιηθούν γενικές συνελεύσεις σε όλες τις ινδιάνικες κοινότητες για να παρθούν οι αποφάσεις που οι εκπρόσωποι του EZLN απλώς θα μεταφέρουν στην κυβέρνηση. Για να γίνουν όμως αυτές οι συνελεύσεις, σύμφωνα με τον EZLN, πρέπει να μην υπάρχει επηρεασμός από ένοπλες ομάδες, και έτσι οι ζαπατίστας δεσμεύονται να αποσύρουν τους μαχητές τους στα βάθη της ζούγκλας απαιτώντας συγχρόνως να αποσυρθούν από τη Chiapas όλες οι δυνάμεις του στρατού και της αστυνομίας για όσο καιρό θα διαρκέσουν οι γενικές συνελεύσεις!

Το καλοκαίρι του 1995 ο EZLN παίρνει ξανά την πρωτοβουλία των κινήσεων, απευθύνοντας στο μεξικάνικο λαό αλλά και διεθνώς πέντε και στη συνέχεια έξι ερωτήματα που σκοπό έχουν να καθορίσουν την πορεία του στο εξής. Αυτή η διαδικασία ονομάζεται

«Consulta» που σημαίνει «συμβουλή» και στο Μεξικό παίρνει το χαρακτηρισμό δημοψηφίσματος που διεξάγεται στις 27 Αυγούστου 1995 για τους ενήλικους και στις 13 Σεπτεμβρίου 1995 για τους ανήλικους πάνω από 13 χρονών. Συμμετέχουν πάνω από 1.300.000 άτομα, ενώ σε αντίστοιχο δημοψήφισμα που είχε οργανώσει λίγο πριν το κόμμα της επίσημης αριστεράς PRD σε σχέση με τα νέα οικονομικά μέτρα, είχαν συμμετάσχει 600.000 άτομα, τη στιγμή που το PRD στις εκλογές του Αυγούστου του 1994 είχε πάρει πάνω από 7.000.000 ψήφους. Στη Consulta του EZLN συμμετέχουν επίσης 81.775 άτομα από 46 χώρες των πέντε ηπείρων.

Στις 29 Σεπτεμβρίου 1995, εκπρόσωποι του EZLN σχολιάζουν τα αποτελέσματα της Consulta ως εξής: «... Το μεγάλο δίδαγμα, το πιο μεγάλο μάθημα της Consulta είναι ότι ναι, μπορούμε να οργανωθούμε για να συζητήσουμε, μπορούμε να οικοδομήσουμε μηχανισμούς διαλόγου χωρίς την άδεια και χωρίς την κηδεμονία κανενός. Τα αποτελέσματα της Consulta αποδεικνύουν ότι, ναι, μπορούμε, υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι πρόθυμοι να δουλέψουν, να αναζητήσουν το δρόμο για ένα καλύτερο κόσμο, έναν κόσμο που κανείς δεν θα μας υποσχεθεί ούτε θα μας χαρίσει, αλλά θα τον φτιάξουμε εμείς οι ίδιοι σύμφωνα με τις επιθυμίες μας και όχι όπως η Εξουσία τον θέλει...»

Είναι φανερό ότι αυτή τη στιγμή ο αγώνας του EZLN έχει μπει σε ένα νέο στάδιο. Η έκβαση αυτού του αγώνα, μέσα στο σκοτεινό πανόραμα της παγκόσμιας επέλασης του νεοφιλελευθερισμού, θα εξαρτηθεί σε μεγάλο βαθμό και από εμάς τους ίδιους.

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

“ΝΑ’ ΜΑΣΤΕ, ΟΙ ΠΑΝΤΟΤΙΝΑ ΝΕΚΡΟΙ, ΠΕΘΑΙΝΟΝΤΑΣ ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ, ΜΑ ΤΩΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ!”

αποθήκες και πολυκαταστήματα και μοιράζονται στον πληθυσμό. Συλλαμβάνεται ο στρατηγός Ab. Castellanos, πρώην κυβερνήτης της Chiapas. Από τους κατεληγμένους ραδιοσταθμούς διαβάζεται η διακήρυξη πολέμου του EZLN που αρχίζει με τη φράση **YA BASTA!** (Φτάνει πια!).

Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση μεταφέρει μεγάλο αριθμό στρατευμάτων κι αρχίζουν μάχες. Οι κυβερνητικοί, εφαρμόζοντας την κλασική συνταγή των νοτιοαμερικανικών κυβερνήσεων, αρχίζουν τρομοκρατία ενάντια στον πληθυσμό της υπαίθρου, βομβαρδίζοντας αδιάκριτα ινδιάνικα χωριά, με σκοπό να πετύχουν την απομόνωση των εξεγερμένων. Μάταια όμως. Αντικυβερνητικές διαδηλώσεις με συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων ατόμων στη μεξικάνικη πρωτεύουσα αλλά και σε άλλες πόλεις του Μεξικού εξαναγκάζουν την κυβέρνηση να διατάξει, στις 12 Γενάρη, κατάπαυση του πυρός. Η εκκενρία βρίσκει τους εξεγερμένους να ελέγχουν το μεγαλύτερο μέρος της ζούγκλας Lacandona όπου κατοικούν πάνω από 150.000 ινδιάνοι και όπου τίθενται σε εφαρμογή οι ζαπατιστικοί νόμοι, ένα μίγμα πρώιμου σοσιαλισμού και ινδιάνικων παραδόσεων με κυρίαρχο το στοιχείο της άμεσης δημοκρατίας. Αυτή η περιοχή στο εξής αποκαλείται απελευθερωμένα εδάφη, εξεγερμένη ζώνη ή ζαπατιστική περιοχή.

Την άνοιξη του 1994 η κυβέρνηση καλεί τους ζαπατίστας σε διαπραγματεύσεις. Ο EZLN δηλώνει ότι δεν διαπραγματεύεται τίποτα και ότι έτσι κι αλλιώς δεν μιλάει στο όνομα κανενός. Αντίθετα, διοργανώνονται μακρόχρονες γενικές συνελεύσεις στα ινδιάνικα χωριά ώστε ο ίδιος ο πληθυσμός να διατυπώσει τα αιτήματά του, αιτήματα που ο EZLN δεσμεύεται να μεταφέρει στους κυβερνητικούς αντιπροσώπους. Μέλη της Παράνομης Επαναστατικής Επιτροπής Ινδιάνων-Γενικής Διοίκησης του EZLN συναντιούνται στο San Cristobal, στο «Διάλογο για την Ειρήνη», με κυβερνητικούς εκπροσώπους, εκθέτουν τα αιτήματα του πληθυσμού και ακούν τις αντιπροτάσεις της κυβέρνησης. Στη συνέχεια πραγματοποιούνται ξανά γενικές συνελεύσεις στις ινδιάνικες κοινότητες που διαρκούν πάνω από δύο μήνες όπου αποφασίζεται να αποριφθούν στο σύνολό τους οι κυβερνητικές προτάσεις. «Δεν παραδίνουμε τα όπλα αν δεν ικανοποιηθούν όλα μας τα

Αυτή η συνάντηση, η CND, πραγματοποιείται τελικά τον Αύγουστο του 1994, λίγο πριν τις προεδρικές εκλογές. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τα κόμματα της αριστεράς και κυρίως το μεγαλύτερο από αυτά, το PRD, να εκμεταλλευτούν τη συνάντηση για να επιδείξουν ένα επαναστατικό προφίλ, χωρίς τελικά να πραγματοποιηθεί οποιαδήποτε ουσιαστική συζήτηση. Ο EZLN κάνει τα στραβά μάτια γιατί μέσα από αυτή τη διαδικασία καταφέρνει να βγει από την απομόνωση, να κερδίσει χρόνο και να ακουστεί η φωνή του στο σύνολο της μεξικάνικης επικράτειας αλλά και διεθνώς. Στη συνέχεια έχει ένα ακόμα σημαντικό κέρδος γιατί όταν μετά τη νίκη του κυβερνώντος κόμματος στις εκλογές - που επιτεύχθηκε χάρη στο κλίμα τρομοκρατίας που ακολούθησε τη δολοφονία (από κυβερνητικούς) του κυβερνητικού υποψηφίου και με διαπιστωμένη νοθεία σε τρεις τουλάχιστον πολιτείες - τα αριστερά κόμματα πέφτουν σε πλήρη αδράνεια, ο EZLN έχει το αποδεδειγμένο δικαίωμα να καταγγείλει τους πολιτικάντικους ελιγμούς της αριστεράς και να μιλήσει για την αναγκαιότητα δημιουργίας νέων πολιτικών σχηματισμών που δεν θα έχουν τη μορφή κόμματος.

Στις 19 Δεκεμβρίου 1994, λίγο μετά την επίσημη ανάληψη της εξουσίας από το νεοεκλεγέντα πρόεδρο E. Zedillo, ο EZLN αποδεικνύει τη δική του αποφασιστικότητα να συνεχίσει τον αγώνα: χιλιάδες μαχητές του διαπερνούν μυστικά τον κλοιό που είχαν σχηματίσει τα κυβερνητικά στρατεύματα γύρω από τη ζούγκλα Lacandona, αναπτύσσονται στη μισή έκταση της Chiapas και σε συνεργασία με τον πληθυσμό σε διάστημα τεσσάρων ημερών ανακηρύσσουν σε εξεγερμένα εδάφη τεράστιες εκτάσεις όπου κατοικούν δύο εκατομμύρια ινδιάνοι και άλλοι αγρότες. Αυτή η ενέργεια αποτελεί μια επίδειξη δύναμης, έτσι λίγες μέρες αργότερα οι μαχητές του EZLN, που δεν επιθυμούν ανάμειξη του άμαχου πληθυσμού σε συμπλοκές, επιστρέφουν στη ζούγκλα χωρίς να ανταλλάξουν ούτε ένα πυροβολισμό με τους κυβερνητικούς, που από τη μεριά τους φοβούνται ότι αυτό θα οδηγούσε σε εξάπλωση της σύγκρουσης σε ολόκληρη τη χώρα. Την ίδια στιγμή, οι πανικόβλητοι βορειοαμερικανοί, κυρίως, επενδύτες αποσύρουν μαζικά τα κεφάλαιά τους από τη χώρα με αποτέλε-

σύμφωνα με τους ίδιους, είναι Rafael Guillen. Αφού λοιπόν η ταυτότητα του Marcos έχει εξακριβωθεί, εκδίδεται ένταλμα σύλληψης και 70.000 στρατιώτες του ομοσπονδιακού στρατού εισβάλλουν στη ζούγκλα Lacandona για να τον συλλάβουν (!). Οι ζαπατίστας δεν πέφτουν στην παγίδα, γνωρίζουν ότι η ουσία της αντιπαράθεσης βρίσκεται στο πολιτικό και όχι στο στρατιωτικό επίπεδο, γνωρίζουν επίσης ότι για να μπορούν να μιλάνε πρέπει να διατηρούν μια ένοπλη υπόσταση. Υποχωρούν έτσι συντεταγμένα στα πιο δύσβατα σημεία της ζούγκλας, διατηρώντας ανέπαφες τις δυνάμεις τους και αποφεύγοντας ένα μακρόχρονο πόλεμο όπου στόχος των κυβερνητικών θα ήταν ο αγροτικός πληθυσμός της υπαίθρου και όχι οι αντάρτες, κάτι που συνέβη σε όλες τις λατινοαμερικάνικες χώρες στο παρελθόν και είχε ως αποτέλεσμα την πλήρη απομόνωση των ανταρτών και τη μαζική σφαγή των χωρικών. Παράλληλα, διαδηλώσεις με συμμετοχή εκατοντάδων χιλιάδων ατόμων που φωνάζουν «είμαστε όλοι ζαπατίστας» συγκλονίζουν την πρωτεύουσα του Μεξικού ενώ κινητοποιήσεις αλληλεγγύης πραγματοποιούνται σε ολόκληρο τον κόσμο και αναγκάζουν τη μεξικάνικη κυβέρνηση να αναστείλει τα εντάλματα σύλληψης και να διατάξει το σταμάτημα της προέλασης του στρατού.

Η κυβέρνηση προσπαθεί να αρχίσει ένα βρώμικο πόλεμο ενάντια στον ινδιάνικο και γενικότερα αγροτικό πληθυσμό της υπαίθρου της Chiapas. Δολοφονίες, απαγωγές, βιασμοί, εξαφάνισεις... όλα δείχνουν ότι η κυβέρνηση έχει επιλέξει να ακολουθήσει το μοντέλο καταστολής που ακολουθήθηκε στη Γουατεμάλα, το Περού, την Κολομβία κλπ, δηλαδή τον «πόλεμο χαμηλής έντασης». Η μεξικάνικη και διεθνής κοινωνία όμως απαντάει άμεσα. Συγκροτούνται οι «Καταυλισμοί Πολιτών για την Ειρήνη» που σκοπό έχουν από τη μια μεριά να δημιουργήσουν πρόχειρα νοσοκομεία και σχολεία στις κατεχόμενες ινδιάνικες κοινότητες και συγχρόνως να εμποδίσουν τις βιαιότητες του ομοσπονδιακού στρατού, μέσω της παρουσίας πολιτών από χώρες της Δύσης που λειτουργούν ως διεθνείς παρατηρητές, καταγγέλοντας άμεσα κάθε παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και παίζοντας το ρόλο ανθρώπινης ασπίδας, α-

31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1877 Πεθαίνει ο αναρχικός ζωγράφος G. Courbet, ιδρυτής της σχολής του ρεαλισμού.

1 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1994 Εξέγερση των Ζαπατίστας

1 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1916 Πρώτη συνδιάσκεψη του «Σπάρτακου».

3 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1979 Μετά από 14μηνη προφυλάκιση απελευθερώνεται ο Γ. Σερίφης.

4 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1960 Σκοτώνεται σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα ο Albert Camus.

5 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1919 Εξέγερση των Σπαρτακιστών στο Βερολίνο.

5 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1960 Σκοτώνεται σε συμπλοκή με την αστυνομία ο Fr. Sabate.

7 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1793 Εκδίδεται η πρώτη ολοκληρωμένη διατύπωση των αντιεξουσιαστικών αρχών, το «An Enquiry concerning Political Justice and its influence on general virtue and happiness» του W. Godwin.

8 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1933 Αυθόρμητη αναρχική εξέγερση σε μεγάλη έκταση της Ισπανίας.

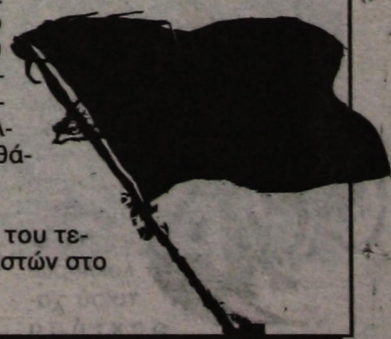
9 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1870 Πεθαίνει ο Αλ. Χέρτσεν, πρωτεργάτης του κινήματος των ναρόντικων και συνιδρυτής της οργάνωσης «Γη και Ελευθερία».

9 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1905 Πεθαίνει η αγωνίστρια Luise Michel, κορυφαία μορφή του γαλλικού αναρχικού κινήματος και της παρισινής κομμούνας.

9 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1919 Αρχίζει η «κόκκινη βδομάδα» στο Μπουένος Άϊρες.

10 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1990 Βίαιες συγκρούσεις στην Αθήνα, οι μεγαλύτερες από το πολυτεχνείο του '73, μετά τη δολοφονία του καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα. Πυρπολείται από δακρυγόνα της αστυνομίας το κτίριο του «ΚΑΠΑ-ΜΑΡΟΥΣΗ» με αποτέλεσμα το θάνατο τεσσάρων ατόμων.

11 ΓΕΝΑΡΙΟΥ 1919 Παράδοση του τελευταίου πυρήνα Σπαρτακιστών στο Βερολίνο.

Το άσυλο πέθανε, ζήτω το άσυλο!

(ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ)

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ του τελευταίου Πολυτεχνείου άρχισαν ήδη να ξεμακραίνουν αρκετά και ας παραμείνει εκκρεμής η εκδίκαση των υποθέσεων εκατοντάδων συλληφθέντων του στις αίθουσες των αστικών δικαστηρίων. Παρόλα αυτά, κατέδειξαν, μέσα από την ιδιαιτερότητα τους, στο ζήτημα του λεγόμενου "πανεπιστημιακού ασύλου" τέτοιου είδους διαστάσεις που, κάποιων την επιχειρηματολογία εξοπλίζουν περισσότερο και κάποιων άλλων την αχρηστεύουν ουσιαστικά εντελώς.

Δύο είναι η βασικότερες -πληγείσες από τα τελευταία γεγονότα- αντιλήψεις του συνόλου της ελληνικής εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που προσδιορίζουν και την συνολικότερη θέση της όσον αφορά το "πανεπιστημιακό άσυλο" (Π.Α.): η πρώτη έχει να κάνει με την αποδοχή της υπόστασης του "Π.Α." μέσα από την νομική-συνταγματική του μορφή και την υπεράσπιση αυτής, και η δεύτερη έχει να κάνει με ένα διαχωρισμό της χρήσης του "Π.Α." σε "καλή" και "κακή" με βάση ποσοτικά χαρακτηριστικά.

Η νομιμοποίηση του Κ.Κ.Ε., απ' ό,τι φάνηκε αργότερα, δεν συντέλεσε μόνο στη νομιμοποίηση της δράσης των κουμμουνιστών, αλλά και στην απαρχή της "δράσης της νομιμότητας", μιας δράσης δηλαδή που σεβόταν και σέβεται τα ασφυκτικά πλαίσια της αστικής νομιμότητας. Μέσα στα πλαίσια της νομιμότητας αυτής και της εμπιστοσύνης που χαρακτηρίζει προς εκείνη την ελληνική κοινοβουλευτική, αλλά και εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, αναπτύχθηκε και το ιδεολόγημα πως η πραγματική υπόσταση ενός ασύλου, όπως το πανεπιστημιακό, μπορεί να διαφυλαχθεί μέσα από τη νομική-συνταγματική του υπόσταση.

Τον περασμένο χειμώνα υπήρξε μία έντονη εκδήλωση διάθεσης από ορισμένα κυβερνητικά στελέχη για την τροποποίηση του νομικού πλαισίου που αφορά το άσυλο. Οι αντιδράσεις από τις αριστερές οργανώσεις και κύριως από τα φοιτητικά τους σχήματα υπήρξαν όσο πιο έντονες μπορούσαν με βάση το δυναμικό που αυτά διαθέτουν και την πρακτική -αν όχι την πολιτική- των χαμηλών τόνων που ακολουθούν. Θέλησαν, δηλαδή, να δώσουν ιδιαίτερη βαρύτητα στην προστασία του υπάρχοντος νομικού πλαισίου πιστεύοντας πως με αυτόν τον τρόπο δεν θα επιτρέψουν την επιχειρούμενη περιστολή των "κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων", έτσι όπως αυτά καθορίζονται στους κώδικες της Αστικής Δημοκρατίας. Η στάση αυτή όμως δεν είχε και δεν έχει να κάνει με τίποτα περισσότερο από την αποδοχή και την αναπαραγωγή των δημοκρατικών ιδεολογημάτων του αστικού κράτους, που στοχεύουν στη συγκάλυψη του ολοκληρωτικού χαρακτήρα

του, απ' την πλευρά της Αριστεράς, αφήνοντας στην άκρη, εθελούσια ή από έλλειψη διαυγούς κριτικής σκέψης, την πραγματικότητα που λέει πως πρώτοι που παραβιάζουν τους νόμους είναι αυτοί που τους φτιάχνουν. Ρωτήθηκε, μήπως ο πρύτανης Μαρκάτος εκπρόσωπος για την άρση του "Π. Α." τις πρωινές ώρες της τελευταίας 18ης Νοέμβρη; Ρωτήθηκε μήπως η Πρυτανία της Α.Σ.Κ.Τ. για τη συγκεκριμένη άρση, όπως οριζόταν να γίνει από το νόμο; Μήπως ο πρύτανης Μαρκάτος δεν τ'α'χε ήδη συμφωνήσει με το Βαλυράκη, πριν από την έναρξη των τριήμερων "εορτασμών" της εξέγερσης του Πολυτεχνείου; Μήπως όσοι αναρχικοί και εξεγερμένοι "ήσαν", σύμφωνα με τον πρύτανη Μαρκάτο, πρώτοι το "Π.Α.", μπαίνοντας στο χώρο του Πολυτεχνείου, βασιζόνταν στο νομικό πλαίσιο ή μήπως στην καθόλου ευκαταφρόνητη αριθμητική δύναμή τους; Ας αφήσουμε όμως αυτό το θέμα, προς στιγμή, κατά μέρος.

Αξίζει εδώ να καταπιστούμε με ένα ερώτημα που η απάντησή του μπορεί να φανερώσει αρκετές θεωρητικές κακοτοπιές, στις οποίες έχει οδηγηθεί η εξωκοινοβουλευτική Αριστερά: Γιατί το κράτος επέλεξε να εισβάλει σ' ένα χώρο που θεωρείται από τους ίδιους τους νόμους του "άσυλο" και δεν επέλεξε κάτι αντίστοιχο και στην περίπτωση των φυλακών του Κορυδαλλού, χώρος - "άσυλο" για την κρατική βραβρότητα; Μήπως με αυτά τα δύο ταυτόχρονα συμβάντα δε φάνηκε ξεκάθαρα πως η αντιμετώπιση, απ' την πλευρά της εξουσίας, των κοινωνικών αγώνων και των μέσων με τα οποία αυτοί εκδηλώνονται, δεν αποτελεί θέμα των άρθρων και παραγράφων του Αστικού Κώδικα αλλά του συσχετισμού εκείνων των αντίρροπων δυνάμεων βάσει των οποίων, απ' τη μία πλευρά, οι αγωνιζόμενοι κρίνουν αν "τους παίρνει" να καταλάβουν π.χ. μία σχολή, κι απ' την άλλη πλευρά, η εξουσία, κρίνει αν η βίαιη καταστολή ενός τέτοιου, αλλά και οποιασδήποτε άλλης μορφής μαζικού αγώνα, επιφέρει μεγαλύτερο ή μικρότερο κόστος στο κοινωνικό της πρόσωπο, οπότε και δρα ανάλογα; Αυτός ο συσχετισμός των δυνάμεων είναι που στο Πολυτεχνείο του '94 δεν επέτρεψε στην Αστυνομία να δράσει όπως στο τελευταίο Πολυτεχνείο. Οι προληπτικές συλλήψεις των καταληψιών στέγης και δεκάδων αναρχικών έξω από το Πολυτεχνείο, το πρωί της 17ης Νοέμβρη '94, ενέργειες καθόλου έξυπνες, πυροδότησαν τέτοιας έκτασης αντιδράσεις αλλά και συναισθήματα στο κοινωνικό σύνολο που χάλασαν τη σούπα που ετοιμάζαν, με τόσο κόπο και πόθο, ο Παπαθεμελής, ο Κακαουνάκης και όλη η ορχήστρα των Μ.Μ.Ε., περί εισβολής των Μ.Α.Τ. στο Πολυτεχνείο σε περίπτωση επεισοδίων, κάτι που, ως γνωστό, δεν κατορθώθηκε τελικά να γίνει. Το "θαύμα" όμως της σχεδόν πλήρους διαμόρφωσης της λεγόμενης κοινής γνώμης από τα Μ.Μ.Ε. σχετικά με τα γεγονότα του Πολυτεχνείου, επιτεύχθηκε φέτος μέσα από τις ολονύκτιες ζωντανές συνδέσεις και τα λόγια αγανάκτησης των δημοσιογράφων

για τα γεγονότα. Το κράτος κατάφερε να καταστείλει μία από τις πιο μαζικές, αντικαθεστωτικές στο χαρακτήρα, εκδηλώσεις των τελευταίων ετών με τη σύλληψη πάνω από 500 ατόμων. Γνώριζε το κράτος πως η εισβολή των ελεεινών "φρουρών του νόμου" του θα γινόταν αναίμακτη (δίχως εδώ να χρειάζεται να επεκταθούμε στο κατά πόσο η μη βίαιη τελική στάση των καταληψιών ήταν σωστή ή όχι, ζήτημα που ξεφεύγει από το θέμα του συγκεκριμένου κειμένου). Γνώριζε επίσης, το κράτος, πως μια εισβολή στις εξεγερμένες φυλακές του Κορυδαλλού θα οδηγούσε σε πολλούς νεκρούς και τραυματίες και πως η επιχείρηση καταστολής που καταλήγει σε αιματοχυσία κοστίζει ανυπολόγιστα περισσότερο από μία ανάλογη επιχείρηση που οδηγεί σε αναίμακτες συλλήψεις "ταραξιών".

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΑΥΤΗ την αντίληψη της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς που αποφεύγει να αντικρύσει την εξουσία γυμνή, εμλογώντας τον μανδύα της αστικής νομιμότητας, και η ιδέα της "καλής" και της "κακής" χρήσης του "Π.Α." μπορεί να ειπωθεί πως γνώρισε μια κατάφορη ήττα μέσα από τα τελευταία γεγονότα. Ανέκαθεν οι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς κατηγορούσαν τους αναρχικούς ότι χρησιμοποιούσαν την "καβάτζα" του "Π.Α." για να κάνουν, ό-

ντας ο-
λι-

γ ά -
ρι θ -
μοι, τα
επει-
σόδιά
τους
"εκ-
φυλί-
ζο-
ντας
έτσι
την
έν-
νοια

και τη χρήση του ασύλου". Το ζήτημα λοιπόν τιθόταν από τις οργανώσεις αυτές κυρίως αριθμητικά, με τον ισχυρισμό δηλαδή ότι μόνο σε περίπτωση που το ίδιο το "κίνημα" υιοθετήσει πιο δυναμικές μορφές πάλης (π.χ. κατάληψη, συγκρούσεις με την Αστυνομία) θα υιοθετηθούν αυτές οι μορφές πάλης κι από τις ίδιες, σε αντίθεση με τους αναρχικούς, οι οποίοι, υιοθετώντας μια άποψη παρόμοια με αυτή του Βάιτλινγκ (που λέει ότι το "να περιμένουμε μέχρι να διαφωτιστούν όλοι, όπως προτείνεται συνήθως, σημαίνει να παρατήσουμε την όλη υπόθεση") δε διστάζουν να οδηγήσουν τη δράση τους στους δρόμους, κάποιες φορές, έξω από τα ασφυκτικά όρια της αστικής νομιμότητας.

Μπορεί το πρωινό της 18ης

Νοέμβρη να συνελήφθησαν γύρω στα 500 άτομα, αλλά όλη τη νύκτα υπήρξαν μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου πάνω από 1500 άτομα. Μήπως οι οργανώσεις αυτές, που πήγαν, το προηγούμενο απόγευμα, ένα ήσυχο περίπατο ως την Αμερικάνικη πρεσβεία, μπορούν να καταλογίσουν στους τόσους και τόσους που μπήκαν στο Πολυτεχνείο ότι κακώς "χρησιμοποίησαν το άσυλο", την ίδια στιγμή που οι φυλακές του Κορυδαλλού βρίσκονταν στα χέρια των εξεγερμένων, την ίδια στιγμή που υπήρχαν -και υπάρχουν- τόσοι πολιτικοί κρατούμενοι, την ίδια στιγμή που ο αναρχικός Κώστας Καλαρέμας έδινε μάχη ζωής και θανάτου ως απεργός πείνας και ήδη είχε αρχίσει απεργία πείνας και ο Χριστόφορος Μαρίνος; Μήπως όλες αυτές οι οργανώσεις δικαιούνται να λένε ότι οι αναρχικοί "έπεσαν στην παγίδα της Αστυνομίας", όταν οι ίδιοι ποτέ δεν τόλμησαν να πάρουν την απόφαση και να μπουν σ' ένα επικίνδυνο παιχνίδι που παραφύλανε, μεταξύ άλλων, παγίδες με κρανοφόρους, κελιά, εισαγγελείς και δικαστές; Μήπως οι, παντελώς απομαζικοποιημένες καταλήψεις σχολών ήταν πιο κινηματικές από τη φετινή -αλλά και περσινή- μαζική κατάληψη του Πολυτεχνείου;

Κρίμα που οι καταληψίες δεν μπόρεσαν να υπερασπίσουν το "άσυλο". Κρίμα που δεν κατάφεραν -και αυτοί είναι οι τελευταίοι που φταίνε γι' αυτό- να υπερασπίσουν οι ίδιοι τον εαυτό τους από την επίσκεψη στη Γενική Ασφάλεια, μιάς και το περίφημο "Πανεπιστημιακό Άσυλο", καθώς και αυτοί που "αγωνίζονται απ' τα μέσα" (βλ. Ε.Φ.Ε.Ε.) δεν "προσέφεραν" αυτή την "προστασία", δει-

χνοντας έτσι τον κουρελιασμένο ρόλο τους.

Ένα πρωί θ' ανοίξω την πόρτα και θα βγω στους δρόμους όπως και χτες. Και δε θα συλλογιέμαι παρά ένα κομμάτι απ' τον πατέρα κι ένα κομμάτι απ' την θάλασσα -αυτά που μ' άφησαν- και την πόλη. Την πόλη που την σάπισαν. Και τους φίλους μας που χάθηκαν.

Ένα πρωί θ' ανοίξω την πόρτα ίσα ολόγισα στη φωτιά και θα μπω όπως και χτες φωνάζοντας "φασίστες!!" στήνοντας οδοφράγματα και πετώντας πέτρες μ' ένα κόκκινο λάβαρο ψηλά να γυαλίζει στον ήλιο. Θ' ανοίξω την πόρτα κι είναι -όχι πως φοβάμαι- να, θέλω να σου πω, πως δεν πρόλαβα και πως εσύ πρέπει να μάθεις να μην κατεβαίνεις στο δρόμο χωρίς όπλα, όπως εγώ -γιατί εγώ δεν πρόλαβα- γιατί τότε θα χαθείς όπως εγώ. "έτσι", "αόριστα" σπασμένη σε κομματάκια από θάλασσα, χρόνια παιδικά και κόκκινα λάβαρα.

Ένα πρωί θ' ανοίξω την πόρτα και θα χαθώ με τ' όνειρο της επανάστασης μέσ' την απέραντη μοναξιά των δρόμων που θα καίγονται, μεσ' την απέραντη μοναξιά των χάρτινων οδοφραγμάτων με το χαρακτηρισμό -μην τους πιστέψεις!- Προβοκάτορας."

Φ.Κ.

